

Pénzügyi, gazdasági és szociális válság: ajánlások a végrehajtandó intézkedésekre és kezdeményezésekre vonatkozóan (félidős jelentés)

Az Európai Parlament 2010. október 20-i állásfoglalása a pénzügyi, gazdasági és szociális válságról: a szükséges intézkedésekre és kezdeményezésekre irányuló ajánlások (félidős jelentés) (2009/2182(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Pénzügyi, Gazdasági és Szociális Válsággal Foglalkozó Különbizottság felállításáról, hatásköreiről, számszerű összetételéről és megbízatásának idejéről szóló, eljárási szabályzata 184. cikke értelmében elfogadott, 2009. október 7-i határozatára¹,
- tekintettel eljárási szabályzata 48. cikkére,
- tekintettel a Pénzügyi, Gazdasági és Szociális Válsággal Foglalkozó Különbizottság jelentésére (A7-0267/2010),

Okok

1. megállapítja, hogy a jelenlegi válságnak számos oka van, hatásai pedig azonnal és hosszú távon egyaránt megmutatkoznak, valamint hogy a válságra utaló számos jelre nem reagáltak, és alábecsülték mind a válság kiterjedését, mind pedig következményeit és tovagyűrűző hatásait;
2. megállapítja, hogy az Egyesült Államokból – a másodlagos jelzálogpiaci buborék megjelenésével – kiinduló válságnak hosszú időre visszanyúló gyökerei vannak;
3. megállapítja, hogy a jelenlegi pénzügyi válsághoz hozzájáruló legfőbb tényezők a globális egyensúlyhiány, a szabályozásirányítás (szabályozás és felügyelet), valamint a monetáris politika, illetve a pénzügyi rendszerhez hozzátartozó sajátos tényezők, például a pénzügyi termékek összetettsége és átláthatatlansága, a rövid távú javadalmazási rendszerek és a nem megfelelő üzleti modellek;
4. úgy véli, hogy az érdekellentétek, egyéni érdekek és az egymással túl szoros kapcsolatban lévő szereplők túlburjánzása a pénzügyi szektorban egyes esetekben tovább mélyítette a válságot;
5. megjegyzi, hogy az expanzionista amerikai monetáris politika a magas nyereség, valamint a fogyasztói hitelre és így a háztartások eladósodására alapuló hazai kereslet fejlesztése érdekében ösztönözte a túlzott fizetőképességet, valamint a magas állami kiadásokat, melyeket a tőkéhez való olcsó hozzáférés révén finanszírozott;
6. megjegyzi, hogy a pénzügyi piacokon spekulatív viselkedés vált jellemzővé, és egyes befektetők rendkívül nagy kockázatokat vállaltak, amit tovább súlyosbított a hitelminősítő intézetek oligopóliuma; megjegyzi, hogy a piacgazdaság jobban működik demokratikusan megállapított, átlátható és többszintű szabályozás mellett, amihez a megbízhatóan működő pénzügyi és gazdasági rendszereket ösztönző, és a

¹ HL C 230. E, 2010.8.26., 11. o.

reálgazdaságot nem károsító tisztességes etikai magatartás és morál kapcsolódik;

7. megjegyzi, hogy az összetett, mérlegen kívüli termékeknek (különleges célú gazdasági eszközök (SPV-k), adósságfedeztetű kötelezettségek (CDO-k), nemteljesítési csereügyletek (CDS-ek) stb.) és az értékpapírosítási megállapodásoknak a szabályozatlan párhuzamos bankrendszerből eredő túlzott elterjedése inkább növelte, mint csökkentette a rendszerszintű kockázatokat; megjegyzi, hogy a megtakarításokra és a kkv-k finanszírozására összpontosító intézmények jelentősége beigazolódott;
8. úgy véli, hogy az, hogy az éghajlatváltozás, a biológiai sokféleség csökkenése és a természeti erőforrások kimerülése ellenére sem jött létre egy fenntarthatóbb termelési, elosztási és fogyasztási rendszer, egyike a válság kiváltó okainak;
9. úgy gondolja, hogy a válság kirobbanásakor meglévő gazdasági és pénzügyi irányítási struktúrák – akár globális, amerikai, vagy európai uniós viszonylatban – nem ésszerűen és következetesen választották szét a makro- és a mikroprudenciális felügyeletet, túlzottan a pénzintézetek alulról fölfelé irányuló mikroprudenciális felügyeletére és a makrogazdasági mutatók országszintű ellenőrzésére fókuszáltak, míg a pénzügyi és makrogazdasági fejlemények rendszerszintű szemléletét, amely a pénzintézetek és az országok közötti összekapcsoltság ellenőrzését tenné szükségessé, elhanyagolták;
10. megállapítja, hogy a globalizáció anélkül fejlődött, hogy létrejöttek vagy párhuzamosan kialakultak volna a piaci integrációt kísérő globális kormányzási struktúrák, különösen, ami a globális egyensúlyt vagy annak hiányát, illetve a pénzügyi piacokat illeti, és a G20-folyamatot a jó irányba tett lépésnek tekinti, de rámutat, hogy a G20-ak tárgyalásai során az EU pozícióját hatékonyan kell képviselni;
11. megjegyzi, hogy az Európai Unió 1990 júliusában elismerte a tőkének az EU-Szerződésekben előírt szabad mozgását, ami hozzájárult a gazdasági fejlődéshez; megjegyzi ugyanakkor, hogy a tőke szabad mozgását nem kísérte a megtakarításokra kivetett adók harmonizálása, megfelelő határokon átnyúló szabályozás vagy európai szintű felügyelet;
12. elítéli, hogy a múltban a Stabilitási és Növekedési Paktum elveit nem mindig tartották tiszteletben, és megjegyzi, hogy az euróövezeten belüli gazdaságok között jelentős egyensúlyhiány lépett fel;
13. megállapítja, hogy a megfelelő szabályozás, a szigorú felügyelet és bankválság esetén a váratlan események kezelésére szolgáló eszközök teljes hiánya megmutatta, hogy az Európai Uniónak mennyi teendője van még, hogy alkalmas mechanizmusokat indítson el a belső piaccal és az integrált pénzügyi rendszerrel együtt járó politikai kihívások kezelésére; megjegyzi különösen, hogy hiányzik egy határokon átnyúló csődmechanizmus;

Hatások

14. megállapítja, hogy az Eurostat szerint az Európai Unióban az államadósság 2008 és 2010 között a GDP 2,3%-áról a GDP 7,5%-ára, az euróövezetben pedig 2%-ról 6,3%-ra nőtt, az államadósság GDP-hez viszonyított aránya pedig ugyanebben az időszakban a GDP 61,6%-áról a GDP 79,6%-ára nőtt az Európai Unióban és 69,4%-áról 84,7%-

ára az euróövezetben, két év alatt félreseperve a költségvetési konszolidációra néhány tagállam által majdnem két évtizeden keresztül tett erőfeszítéseket; sajnálattal veszi tudomásul ezt a visszalépést, mivel ez sokkal nehezebbé teszi a munkanélküliségre és a demokratikus kihívásokra való reagálást;

15. úgy véli, hogy az európai államháztartások helyzete már a válság előtt sem volt jó: az 1970-es évek óta a tagállamok adóssága fokozatosan nőtt az EU gazdaságában többször bekövetkezett hanyatlás következtében; megjegyzi, hogy a gazdaságélénkítési tervek költsége, az államháztartási bevételek csökkenése és a szociális intézkedésekre fordított nagy kiadások – igaz, hogy egymástól eltérő mértékben, de valamennyi tagállamban – növelték az államadósság mértékét és a GDP-hez viszonyított arányát;
16. úgy véli, hogy még nem ismert a válság összes következménye, és nem zárható ki a kettős mélypontú recesszióknak megfelelő visszaesés, különösen, ami a munkanélküliségi arányt illeti;
17. megjegyzi, hogy a válság kihatott az Unió egészének foglalkoztatására is, bár a foglalkoztatás átlagos visszaesése az EU 27 országában mindössze 1,9%-os volt, és hogy a válság negatív hatása a foglalkoztatásra tovább érezhető a gazdasági konjunktúra és a munkaerőpiac közötti szokásos fáziseltolódás miatt; hangsúlyozza, hogy a Bizottság becslése szerint az EU-ban a munkanélküliség aránya a 11%-hoz közelít 2010-ben, ami súlyos következményekkel jár majd az Unió humántőkéjére is;
18. megállapítja, hogy a válság szociális hatásai tagállamonként nagyon különbözőek, mivel miközben a munkanélküliségi arány átlagosan 10%-os, egyes országokban eléri a 20%-ot, a fiatalok tekintetében pedig meghaladja a 40%-ot, ami felhívja a figyelmet az egyes országokban szükséges strukturális változtatások mértékére;
19. úgy véli, hogy bár fontos az adósságcsökkentési politika, az államháztartások egyensúlyának gyors helyreállítása nem történhet a szociális védelmi rendszerek és a közszolgáltatások kárára, mivel ezeknek a válság mérséklésében automatikus stabilizátorként betöltött szerepét joggal üdvözlöttek; megjegyzi, hogy a szociális védelmi rendszerek és a közszolgáltatások hatékonyságának előmozdítása egyúttal javíthatja a gazdasági hatékonyságot és a szolgáltatások minőségét is; elismeri, hogy a megfelelő egyensúly megteremtésének kudarca hosszú ideig tartós munkanélküliséggel párosuló, lassú növekedést okozhat, és ez Európa globális versenyképességének feltartóztathatatlan gyengüléséhez vezet;
20. megállapítja, hogy a magas arányú munkanélküliség nemcsak szociális kiadásokat, hanem jelentős gazdasági veszteségeket is okoz, mivel a munkanélküliek csak kismértékben tudnak hozzájárulni a hazai kereslethez, kevesebb adót és társadalombiztosítási hozzájárulást fizetnek; megállapítja, hogy ez növeli a munkavállalók terheit, akiknek emiatt több adót kell fizetniük, és a jövő nemzedékeire magasabb adósságállományt terhel;
21. megállapítja, hogy a legfrissebb, 2007-es, azaz a válságot megelőző adatok alapján az Európai Unióban a dolgozó szegények száma 30 millió volt, és a közelmúltbeli felmérések szerint összesen 79 millióan élnek a szegénységi küszöb alatt, valamint hogy ez a szám azóta valószínűleg emelkedett;
22. megjegyzi, hogy a válság a munkanélküliségen kívül is számos különböző társadalmi

következménnyel járt, nevezetesen romlottak a munkaviszonyok, egyesek számára nehezebbé vált az alapvető szükségletek kielégítése és az alapszolgáltatások igénybevétele, nőtt a hajléktalanság, a túlzott eladósodás és a pénzügyi kirekesztés;

23. megjegyzi, hogy mint minden válság, a jelenlegi is elsősorban a legsérülékenyebb csoportokat érinti, közöttük a fiatalokat, a gyermekeket és a nőket, valamint az etnikai kisebbségekhez tartozókat és a bevándorlókat;
24. egyetért azzal a közös aggálllyal, hogy a szabályozási, prudenciális, könyvelési és adózási szabályoknak, amelyek felerősítik a piacgazdaság működésében rejlő ingadozásokat, prociklikus jellegük van;

Reagálás

25. megállapítja, hogy a kormányok által a bankszektornak biztosított segítségnyújtás csupán a pénzügyi válság következtében a társadalom számára keletkező költségek egy részét teszi ki, miközben jelentős lesz a gazdasági visszaesés költsége és az államadósság növekedése, és világszerte 60 billió dollár megy veszendőbe;
26. megjegyzi, hogy a válság az állami támogatások drámai mértékű növekedéséhez vezetett az állami támogatások ideiglenes keretfeltételeinek elfogadását követően, és sajnálattal tölti el az a káros hatás, amelyet ez kifejtett Európában az egyenlő feltételek fenntartására; felszólítja a Bizottságot, hogy vállaljon határozott vezető szerepet a protekcionizmus és a versenytorzítás elleni küzdelemben;
27. jóváhagyja az utóbbi két évben a tagállamokban a példátlan mennyiségű rossz hitel miatt a csőd kockázatának kitett bankok megmentésére az EKB és a nemzeti központi bankok által bevezetett, nem hagyományos intézkedéseket; üdvözli különösen, hogy a bankok ügyfeleinek bankbetéteire garanciát nyújtottak, hangsúlyozza azonban, hogy szükség van ezen nem hagyományos intézkedések fokozatos megszüntetésére a tisztességtelen verseny megelőzése érdekében a bankszektorban;
28. emlékeztet arra, hogy 2008 októberében az Európai Unió olyan európai gazdaságélénkítési tervet fogadott el, amelynek összege a GDP 1,6%-ának felelt meg, szemben Kínával és az Egyesült Államokkal, ahol ugyanez az összeg a GDP 5%, illetve 6,55%-át is elérte;
29. üdvözli, hogy az Ecofin Tanács 2010. május 10-én 750 milliárd eurós stabilizálási tervet fogadott el, amely a tagállami adósság teljesítésének elmaradásából eredő kockázatok kezelését célzó pénzügyi stabilitási mechanizmust hozott létre, és amely terv jogalapjául részben az EUMSz. 122. cikke szolgál; megállapítja, hogy a Tanács mentőcsomagjának keretében hozott határozatokat – mivel esetükben az Európai Parlamenttel való konzultáció elmaradt – a demokratikus deficit és az elszámoltathatóság hiánya jellemzi; követeli, hogy a Parlamentet társjogalkotóként vonják be a közelgő válságrendezési javaslatokba és határozatokba;

Tagállami gazdaságélénkítési tervek

30. sajnálatának ad hangot a különböző nemzeti gazdaságélénkítési tervek közötti koordináció szerény szintje miatt, mivel az uniós szintű koordináció sokszorozó hatása és kikényszerítő potenciálja a legnagyobb valószínűség szerint meghaladta volna azt a

hatást, amely a jórészt nemzeti szintű – a kölcsönös ellentmondások kockázatát magában rejtő – tervezésen keresztül érhető el; kéri a jövőbeli gazdaságélénkítési tervek és nagyszabású befektetések európai dimenziójának növelését;

31. kéri a Bizottságot, hogy készítsen nagyon pontos mérleget a 2008–2009 őszen/telén elfogadott nemzeti bankmentő csomagok, illetve nemzeti és európai gazdaságélénkítési tervek hatékonyságáról az Unió rövid és hosszú távú célkitűzéseinek tekintetében, beleértve a válságra adott válaszként, valamint az uniós versennyel, az Unión belüli egyenlő feltételek fenntartásával, a pénzügyi reformmal és a munkahelyteremtéssel összefüggésben elfogadott, az állami támogatásokra vonatkozó felülvizsgált mechanizmusok következményeinek alapos elemzését;
32. megjegyzi, hogy egyes tagállamoknak, különösen azoknak, amelyek fizetési mérlegük fenntartásához EK-támogatásban részesültek, jelenleg nincs lehetőségük arra, hogy olyan valós nemzeti gazdaságélénkítési terveket alkossanak, amelyek elemei lehetővé teszik a növekedést és a foglalkoztatás serkentését, mivel 2012-ig minden lehetőség az állami kiadások csökkentésére, adóemelésekre és az államadósság csökkenésére korlátozódik;

A jövő – a hozzáadott értéket jelentő Európa

33. úgy véli, hogy az Unió nem lehet az egyetlen olyan integrált térség, amely az energiaügyet – különösen pedig a különböző energiaforrások részarányát – nem tekinti stratégiai kérdésnek saját területén és a partnerek viszonylatában; úgy véli, hogy az energiaügy terén a kezdeményezéseket a Bizottság, a tagállamok és az ipar érintett ágazatai közötti szoros együttműködés alapján az EU-nak kell megtennie, hogy az energiavezetékek diverzifikált hálózatán keresztül gondoskodjon a tagállamok energiaellátásáról, például a kőolaj- és gázellátásról, különösen az ellátási szerződések tárgyalása és a tárolási kapacitások megszervezése révén, továbbá azáltal, hogy valamennyi alkalmazandó program, például a 2007–2013 közötti hetedik kutatási keretprogram és annak későbbi frissítéseinek részeként finanszírozza és koordinálja az új energiaforrásokkal kapcsolatos kutatást és fejlesztést;
34. javasolja, hogy a Bizottság vállaljon teljes felelősséget az alábbi területekre vonatkozó projektek irányításáért és finanszírozásáért:
 - új beruházások a kutatás, valamint a megújuló energiaforrások fejlesztése és hasznosítása, az – elsősorban az európai épületállományra vonatkozó – energiahatékonyság, valamint általánosabban az erőforrás-felhasználási hatékonyság területén;
 - az európai energiahálózat megerősítése, a nemzeti hálózatok összekapcsolása és a nagyobb, megújuló forrásokat hasznosító központok által előállított energia eljuttatása a fogyasztókhoz, valamint az energiatárolás új formáinak és az európai nagyfeszültségű egyenáramú (HVDC) „szuperhálózatnak” a bevezetése;
 - a rádió navigáció és földi megfigyelés területén alkalmazott uniós űrbeli infrastruktúrák népszerűsítése az új uniós szolgáltatások és innovatív alkalmazások elősegítése, valamint az uniós jogszabályok és politikák végrehajtása érdekében;

- az Unió keleti és nyugati, valamint északi és déli részeit összekötő nagysebességű vasúti szolgáltatás, az annak infrastruktúrájába való beruházást lehetővé tevő és a kritikus infrastruktúrát köztulajdonba helyező tervekkel;
 - gyors internet-hozzáférés biztosítása az egész Unióban és az EU digitális menetrendjének gyors végrehajtása, valamint megbízható, ingyenes hozzáférés biztosítása valamennyi polgár számára;
 - az EU vezető szerepének kialakítása az e-egészségügy terén;
 - az elektromos mobilitás fejlesztésének tökéletesítése és az arra vonatkozó közös szabványok kidolgozása;
35. úgy ítéli meg, hogy amennyiben a megosztott hatáskörök és kiegészítő fellépések területein ezekről az uniós kormányzási és fellépési elemekről megállapodás jön létre, az Uniónak meg kell teremtenie az e stratégiához tartozó – nevezetesen pénzügyi – eszközöket;

Pénzügyi szabályozás és felügyelet

36. emlékeztet arra, hogy a pénzügyi rendszer legfontosabb célja, hogy megfelelő eszközöket nyújtson a megtakarításokhoz, és ez utóbbiakat a vállalkozások és háztartások kockázatainak részleges átvállalásával a reálgazdaság támogatását és a gazdasági hatékonyság előmozdítását szolgáló befektetésekre használja fel a nyugdíjak hosszú távú finanszírozási feltételeinek optimalizálása és a munkahelyteremtés érdekében, ahogyan azt a regionális és helyi érdekeltességű lakossági bankok teszik; megállapítja, hogy ez a feladat különösen fontos a növekedés módjának megújításával összefüggésben, amely jelentős beruházásokat igényel a tiszta technológiákba;
37. hangsúlyozza, hogy a pénzügyi fejlődést a méltányosság szolgálatába kell állítani, kiterjesztve – megfelelő biztonsági feltételek mellett – a hitelekhez és a biztosításhoz való hozzáférést azokra a rétegekre, amelyek jelenleg el vannak vágva tőle; kitarthat emellett, hogy a pénzügyi szabályozás reformjának nem csupán a pénzügyi stabilitás biztosítását kell szolgálnia, hanem a fenntartható fejlődés célkitűzéseit is;
38. megállapítja, hogy a jelenlegi válság rávilágít annak az önszabályozó rendszernek a korlátaira, amely túlzott mértékben azon alapul, hogy a pénzügyi ágazat és a hitelminősítő ügynökségek piaci szereplői mindig helytállóan képesek felmérni és kezelni a kockázatokat, illetve elkerülni az erkölcsi kockázatot;
39. üdvözli a Bázeli Bankfelügyeleti Bizottság (BCBS) mostani javaslatait és önmagában az intézmény szerepét, de figyelembe véve, hogy az uniformizált megközelítés árt az EU pénzügyi intézményeinek, úgy véli, hogy a szabályozást olyan, alapos vizsgálatok alapján kell időzíteni és javasolni, amelyek felméri annak hatásait arra, hogy a pénzügyi intézmények milyen mértékben szolgálják a reálgazdaságot és a társadalmat; osztja a tőkekövetelmények megfelelő szintjével és az átmeneti időszakok hosszával kapcsolatban felmerült aggályokat;
40. megjegyzi, hogy a bizalom visszaállítása érdekében szükséges mind a vállalatok, mind a tagállamok pénzügyi kimutatásainak átláthatósága; ezért felszólítja a Bizottságot, hogy vizsgálja ki a mérlegen kívüli ügyletek és fedezetlen állami kötelezettségek

igénybevételét, valamint a különleges célú gazdasági eszközök (SPV) és a különleges célú gazdasági egységek (SPE) elterjedését, és fontolja meg használatuk korlátozását vagy annak kötelezővé tételét, hogy a közzétett pénzügyi beszámolók kötelező érvényű nyilatkozatokat tartalmazzanak;

41. megjegyzi, hogy a válság eredményeképpen a felügyeleti rendszernek egy alapvető hiányossága vált nyilvánvalóvá; szorgalmazza, hogy a szabályozási arbitrázs lehetőségeit egy, a G20-ak szintjén létrejövő szilárd megegyezés révén világszerte és az Európai Unión belül is minimalizálják, és lehetőség szerint – a pénzügyi szolgáltatásokra vonatkozó közös szabálykönyv alkalmazása révén – szüntessék is meg;
42. úgy véli, hogy be kell zárni a szabályozás kiskapuit, melyek lehetővé tették a külföldi pénzügyi szolgáltatók leányvállalatainak, hogy szabályozatlanul jelentős üzleti tevékenységet bonyolítsanak az EU-ban;
43. megjegyzi, hogy jelenleg nem kielégítő a válságkezelés nemzetközi szabályozása a pénzügyi ágazatban; felhívja a Bizottságot, hogy álljon elő a pénzügyi szektor határokon átnyúló válságkezelésére szolgáló uniós keretre irányuló konkrét javaslatokkal, amelyek figyelembe veszik a nemzetközi testületek, például a G20-csoport és az IMF által a globális szinten egyenlő versenyfeltételek biztosítása céljából tett kezdeményezéseket;
44. megállapítja, hogy különösen a valós érték alkalmazása esetén a szabványok prociklikus hatásúak, különösen azon pénzintézetek döntéshozatalára gyakorolt hatásukat illetően, amelyek túlzott mértékben függnek tőlük; megjegyzi, hogy ez a probléma egyes szabályozási, prudenciális és adózási szabályok esetében is megfigyelhető;
45. tudatában van az azzal kapcsolatos egyedi problémáknak, hogy számos új tagállamban a bank- és biztosítási ágazat jelentős része külföldi intézmények kezében van;
46. megjegyzi, hogy egyensúlyt kell teremteni a pénzügyi stabilitás megőrzésének elősegítésére szolgáló lépések igénye, illetve a bankok gazdaság számára történő hitelnyújtási képességének fenntartására vonatkozó szükségesség között; fontos, hogy a bankrendszer a szokványos időszakokban és válság idején egyaránt képes legyen betölteni alapvető feladatait;
47. megállapítja, hogy a pénzügyi intézmények mérete és mérlege teret nyitott a „túl nagy ahhoz, hogy csődbe menjen” koncepciója számára; kéri ezért a Bizottságot, hogy követelje meg a bankoktól, hogy készítsenek „élő végrendelet” típusú készenléti tervet (living will), amelyben ismertetik válság esetén történő szabályos felszámolásuk részleteit;
48. üdvözli az Európai Központi Bank (EBB) által az Európai Rendszerkockázati Testület (ESRB) keretében játszott erőteljes szerepet, amelynek révén jelentősen hozzájárulhat az Európai Unió pénzügyi stabilitásához;
49. hangsúlyozza, hogy új szabványokat kell bevezetni a pénzügyi ágazat statisztikai adataira vonatkozóan, megerősítve az Európai Bizottságnak a kockázatok nyomon követésére és felügyeletére irányuló kapacitását;

50. bátorítani kívánja a pénzügyi innovációt, feltéve, hogy az a hasznos technológiai innováció, a hosszú távú befektetések, a nyugdíjalapok, a munkahelyek és a zöld gazdaság finanszírozását lehetővé tevő, átlátható eszközök kifejlesztéséhez vezet; várakozással tekint az innovatív finanszírozás területére vonatkozó további uniós fellépések elé, amelyek célja a hosszú távú megtakarítások mobilizálása a fenntartható, hosszú távú stratégiai befektetések és a pénzügyi szolgáltatásokhoz való hozzáférés bővítése érdekében;
51. megerősíti, hogy mindenekelőtt olyan felügyeleti és szabályozási rendszerre van szükség, amelyben semmilyen pénzügyi ügylet és semmilyen pénzügyi eszköz nem marad ki a nyilvántartásból; kitarthat emellett, hogy a fedezeti alapokat ugyanolyan szabályoknak kell alávetni, mint bármely más befektetési alapot; hangsúlyozza, hogy a felügyeletnek és szabályozásnak a pénzügyi piacokon történő spekulatív mozgásokat kell célba vennie az országok, devizák és gazdaságok elleni spekuláció megfékezésére és leküzdésére érdekében;
52. úgy véli, hogy a pénzügyi intézmények laza társasági irányítása hozzájárult a válsághoz, és azzal foglalkozni kell annak érdekében, hogy a kockázati bizottságok működőképesek és hatékonyak legyenek, az irányítótestületek tagjai kellően ismerjék az intézmény termékeit, valamint hogy a vezetés és a nem ügyvezető igazgatók felelősséget vállaljanak a befektetői és munkavállalói érdekek összeegyeztetéséért a kompenzációs politikák összefüggésében;
53. megállapítja, hogy a pénzpiacok és pénzintézetek egyes szereplőinek magatartása nélkülözi az értékeket és az erkölcsöt; hangsúlyozza, hogy a pénzügyi piacoknak és intézményeknek vállalati szociális felelősségük részeként tekintetbe kell venniük valamennyi érintett fél, így az ügyfeleik, a részvényeseik és az alkalmazottaik érdekeit is;
54. úgy véli, hogy a rendszerszintű kockázatra vonatkozó kritériumok kellően tág rendszerét kell alkalmazni a pénzintézetek osztályozására, különösen az Unión belül; úgy véli, hogy az említett kritériumok alkalmazása során az a kérdés, hogy az intézmények hány tagállamban működnek és mekkorák, és főként, hogy az adott intézmény mennyire képes a belső piac működésének megbontására, amely szempontot alulértékelik, holott a válság során kiderült, hogy a nagy méret csupán egyike a rendszerkockázatot jelentő tényezőknek;
55. elengedhetetlennek tartja, hogy az új szabályok megalkotásakor az EU számításba vegye, hogy pénzügyi ágazatának szerkezeti változatosságát meg kell őrizni és bővíteni kell, és úgy véli, hogy az európai gazdaságnak szüksége van egy megbízható regionális és helyi bankhálózatra, amelynek például a takarékbankok és szövetkezeti bankok, elismervén egyúttal, hogy a különböző bankok eltérő szakértelemmel és fő kompetenciákkal rendelkeznek; megállapítja, hogy a változatosság a pénzügyi válság során bizonyította fontosságát és fokozta a stabilitást, valamint hogy az egységesség a rendszer sebezhetőségéhez vezethet;
56. sürgeti a hitelkérelmezők jellemét, hiteltörténetét és üzleti tervét ismerő hagyományos banki vezető szerepének visszaállítására, aki az uniós jogszabályokkal – így például a fogyasztók tájékoztatását és védelmét előíró MIFID-dal és fogyasztói hitelekről szóló irányelvekkel – összhangban személyes ismereteken alapuló, kiszámított kockázatot tud vállalni;

57. hangsúlyozza, hogy a hitelek társaságok részére történő áramoltatásának újraélesztéséhez és feloldásához létfontosságú hosszú távú megoldásokat találni mind a háztartási, mind pedig a vállalalkozási magánhitelek óriási összegeihez kapcsolódó nehézségekre;
58. a tagállamok közötti kapcsolatok, valamint azokat a vezető pénzügyi intézményekhez fűző kapcsolatok átláthatóságának növelésére szólít fel;
59. üdvözli a Bizottság 2010. június 2-i javaslatát, és úgy véli, hogy a hitelminősítő ügynökségek üzleti modellje összeférhetlenségeket vonhat maga után, mivel az ügynökségeket a nekik fizető vállalatok pénzügyi erejének felmérésére használják, és mivel modelljük nem teszi lehetővé, hogy a döntések makrogazdasági szempontjait értékeljék; felismeri, hogy a hitelminősítő intézetek hozzájárultak a válsághoz, mivel ösztönzőiket káros módon határozták meg, ami pedig nagymértékben a verseny hiányának következménye; javasolja egy olyan rendszer megbízhatóságának megvizsgálását, amelyben a befektetők és a megtakarítással rendelkezők fizetnének a számukra szükséges információkhoz való hozzáférésért;
60. felkéri a Bizottságot, hogy készítsen megvalósíthatósági és hatástanulmányt egy közintézetként működő, független európai hitelminősítő intézet létrehozásáról, és úgy véli, hogy a független számvevőszékeknek tevékenyen hozzá kell járulniuk az államadósságok minősítéséhez; úgy véli, hogy egy ilyen irányú előrelépéssel megvalósulna a referencianormák kívánatos sokfélesége; úgy véli, hogy a fokozott verseny a minősítések piacán javíthatná a minősítések minőségét;
61. felszólítja a Bizottságot, hogy vizsgálja meg a részvényesek szavazati jogaival kapcsolatos javaslatokat a részvényesek személyazonosságának és stratégiáinak átláthatóbbá tétele tekintetében, valamint a hosszú távú befektetés ösztönzése révén;

Az uniós irányítás

62. úgy véli, hogy a gazdasági és társadalmi válság idején az európaiak elvárják, hogy az uniós döntéshozatal vezérelve az elszámoltathatóság, a felelősség és a szolidaritás legyen;
63. megállapítja, hogy már évtizedekkel a válság előtt számos európai országban alacsony volt a gazdasági növekedés és magas volt a munkanélküliség, mivel néhány tagállam képtelen volt gazdasági reformot végrehajtani a tudásalapú gazdaságra való áttérés érdekében, illetve helyreállítani versenyképességét a nemzetközi piacokon, és mivel alacsony volt a belföldi kereslet; megállapítja, hogy Európának átláthatóbb és hatékonyabb pénzügyi piacokra és nagyobb gazdasági növekedésre van szüksége, amely előmozdítja a minőségi foglalkoztatást és a társadalmi integrációt;
64. megállapítja, hogy az Európai Unió nehezebben lábalt ki a válságból, mint a világ más régiói, főként azért, mert rossz, elégtelen és megkésett politikai válaszokat adott a válságra, irányítási képességét pedig szerkezeti hiányosságok jellemzik, valamint hogy fennáll annak a veszélye, hogy a válság komolyan és tartósan gyengíti gazdasági és így politikai helyzetét is a nemzetközi szintén, melyet talán csak akkor lehet hosszú távon újra megerősíteni, ha az EU – alapértékeinek sérelme nélkül – kész lesz átgondolni az „európai életmód” fogalmának fenntarthatóságát;

65. úgy véli, hogy az Uniónak nagyobb koherenciát kell elérnie a szakpolitikák megvalósítása terén az Unió előtt álló kihívások leküzdésére; ezért alapvető jelentőségűnek tartja a végrehajtott politikák közötti összhang biztosítását; úgy véli, hogy e tekintetben az uniós intézmények fellépése meghatározó lesz;
66. megállapítja továbbá, hogy az Európai Unióban nem működnek megfelelően a gazdasági irányítási struktúrák, és ez a megosztottság gátolja az Uniót abban, hogy teljes súllyal képviseltesse magát a jelentős makrogazdasági egyenlőtlenségekről folytatott viták során, különösen az Egyesült Államokkal és Kínával szemben;
67. úgy véli, a válság során kiderült, hogy az utóbbi évek gazdaságpolitikája az euróövezeten belüli és kívüli országokban egyaránt aggasztó mértékű államadóssághoz vezetett;
68. rámutat arra, hogy az államháztartások hosszú távú fenntarthatósága a stabilitás és a növekedés szempontjából alapvető fontosságú; üdvözli az euróövezet közép- és hosszú távú irányításának a jelenlegi valutaválság esetleges megismétlődésének elkerülése érdekében történő megerősítésére irányuló bizottsági javaslatokat, és osztja azt a véleményt, amely szerint a Stabilitási és Növekedési Paktum hatékonyabb ösztönző és szankcionáló mechanizmusokat kíván meg;
69. hangsúlyozza, hogy az egészséges növekedés helyreállításához és a fenntartható gazdasági fejlődés és társadalmi kohézió célkitűzésének eléréséhez mindenképp a makacs és súlyos makroökonómiai egyensúlyhiányokra és a versenyképesség terén fennálló egyenlőtlenségekre kell megoldást találni; üdvözli, hogy gazdaságpolitika koordinációjáról szóló közleményében a Bizottság elismerte ennek szükségességét;
70. megjegyzi, hogy a válság rávilágított néhány uniós tagállam szerkezeti gyengeségeire, és megállapítja, hogy az egyes tagállamok adósságának piacról való finanszírozásával kapcsolatos problémák a nem megfelelő kormányzásra, valamint – az IMF jelentése szerint – a nemzetközi pénzügyi piacok téves riasztásaira vezethetők vissza;
71. úgy véli, hogy a Görögországban és az euróövezet más országaiban tapasztalható gazdasági válság komoly problémát jelent az euróövezet egészére nézve, és tükrözi az euróövezet gyengeségeit a globális pénzügyi ágazat tovaryűrűző hatásainak kezelése tekintetében;
72. úgy véli, hogy minden, a nem a status quo-hoz való visszatérésre irányuló egyetemesen kinyilvánított törekvésre alapozott fejlődési modellnek össze kell kapcsolnia egymással a fenntarthatóságot és a szolidaritást; azt javasolja, hogy az Unió jövőbeli stratégiája a pénzügyi piacok, a gazdaság, a költségvetési kiadások, a gazdasági és társadalmi fejlődés, az éghajlat és a környezet szempontjából fenntartható legyen;
73. támogatja a pénzügyi tranzakciók megadóztatását, ami – mint bevétel – a spekuláció csökkentése révén javítaná a piac működését, valamint segítené a globális közjavak finanszírozását és az államháztartási hiányok csökkentését; úgy véli, hogy az adót a lehető legszélesebb körben kellene kivetni, vagy más lehetőség híján a pénzügyi tranzakciókra kivetett adót első lépésként uniós szinten kell bevezetni; felszólítja a Bizottságot, hogy gyorsan készítsen megvalósíthatósági tanulmányt, figyelembe véve a globális szinten egyenlő versenyfeltételek biztosítását, valamint tegyen konkrét jogalkotási javaslatokat;

74. úgy véli, hogy a strukturális utóhatások kockázatának elkerülése érdekében a politikai döntéseket annak az elsődleges kritériumnak kell vezérelnie, hogy a kivonulási stratégiában a hosszú távú fenntartható növekedésre összpontosítanak; ebből a szémszögből létfontosságú a költségvetési intézkedéscsomagok tartalma; a politikai döntéseket a közép- és hosszú távú stratégiákkal összhangban kell meghozni, és az állami beruházások irányát megfelelően, a prioritásnak tekintendő innovációra, kutatásra, oktatásra, energiahatékonyságra és új technológiákra összpontosítva kell meghatározni;
75. emlékeztet arra, hogy az Unió legnagyobb sikerei konkrét projektek megvalósításából, valamint az olyan tartalmas politikák végrehajtásából születtek, mint a belső piac, a közös kereskedelempolitika, az euró, a strukturális reformok elindítása és az Erasmus program, ezekben pedig a Bizottság elsődleges szerepet játszik;
76. úgy véli, hogy a generációk közötti szolidaritás azt jelenti, hogy sem a fiatal, sem az idős állampolgárokat nem szabad túlterhelni a múltban felhalmozott adóssággal;
77. megjegyzi, hogy a válság új megvilágításba helyezte a demográfiai és a nyugdíjfinanszírozási kihívásokat; úgy véli, hogy a nyugdíjfinanszírozást nem szabad teljes egészében a magánszektorra hagyni, hanem háromoldalú rendszerekre kell támaszkodni állami, foglalkoztatói és magánnyugdíjrendszerek bevonásával, megfelelően biztosítva azokat – külön szabályozás és felügyelet révén – a befektetők védelme érdekében; úgy véli továbbá, hogy a nyugdíjakkal egész Európára kiterjedő reformon kell átesniük a generációk közötti szolidaritás finanszírozásához való hozzájárulás érdekében; úgy véli, hogy a várható élettartam emelkedése olyan, több területet is érintő kérdéseket is felvet a társadalomszervezés vonatkozásában, amelyeket eddig nem láttunk előre;
78. úgy véli, hogy Európának egységesebb, hatékonyabb és kevésbé bürokratikus Unióra van szüksége, nem pedig csupán nagyobb mértékű koordinációra; véleménye szerint a Bizottságnak – amelynek feladata az általános európai érdek meghatározása és védelmezése – kezdeményezési jogával élve sokkal inkább fel kell lépnie az Unió nevében olyan helyzetekben, amelyekben megosztott vagy koordinációs hatáskörrel rendelkezik, és egyidejűleg végre kell hajtania és érvényre kell juttatnia a közös politikákat, valamint korlátok közé kell szorítania a piaci szereplők és az államok egységes piacot akadályozó fellépéseit; létfontosságúnak tartja, hogy a Bizottság irányelvek helyett rendeleteket alkalmazzon jogalként annak érdekében, hogy elősegítse az EU-szerte egységes elfogadást, és megakadályozza a torzulásokat;
79. felkéri a Bizottságot, hogy – ahol szükséges – szervezzen ágazati fórumokat a különböző piaci szereplők együttműködésének lehetővé tételére, a valódi európai iparpolitika újraindításának, valamint az innováció és munkahelyteremtés elősegítésének érdekében; emlékeztet arra, hogy e törekvés során nem szabad megfélemlíteni az éghajlatváltozással kapcsolatos kötelezettségvállalásainkról és az egyes zöld technológiákban rejlő lehetőségekről; úgy véli, hogy jobban fel kell használni az EU költségvetését, hogy az a kutatás és fejlesztés, az innováció, valamint az új vállalkozások és munkahelyek létrehozása terén tett valamennyi nemzeti erőfeszítés valós katalizátorává váljon; felszólítja továbbá a Bizottságot, hogy terjesszen elő konkrét javaslatokat arra vonatkozóan, hogy miként kívánja erősíteni a vállalkozások és a kutatás közötti együttműködést és előmozdítani a klasztereket,

valamint hogy támogassa megfelelő forrásokkal ezt a stratégiát; hangsúlyozza, hogy minden piacon a fejlődés egyik alapvető mozgatórugója a szabad és tisztességes verseny, ahol minden újonnan érkező számára könnyű a piacra való belépés, és ahol nincsenek a piacot torzító előjogok;

80. felkéri a Bizottságot, hogy teljes mértékben használja ki a keretmegállapodás betűjét és szellemét az Európai Parlamenttel fennálló különleges partnerség tekintetében, az európai menetrend prioritásainak valamennyi polgár érdekében történő meghatározása céljából; intenzívebb párbeszédet szorgalmaz a nemzeti parlamentekkel, különösen a költségvetési és pénzügyi kérdésekben; óva int a kormányközi alapú külön intézmények létrehozására irányuló kísérletektől, amelyek egyes országokat kizárnának a döntéshozatalból, és megakadályoznák, hogy minden tagállam véleménye egyenlő súllyal érvényesüljön;
81. úgy véli, hogy a hatékony gazdasági irányításhoz elengedhetetlen, hogy a Bizottság valóban és mélyrehatóbban felelős legyen az igazgatásért, ami lehetővé tenné számára, hogy mozgósítsa a meglévő és a Lisszaboni Szerződés által újonnan biztosított eszközöket (például a reformjavaslatok és intézkedések koordinálásának, valamint a közös stratégia kialakításának feladatát a Bizottságra bízó 121.,122.,136.,172.,173. és 194. cikket);
82. úgy véli, hogy a gazdasági irányítás erősítésének együtt kell járnia az uniós irányítás demokratikus legitimitásának megerősítésével, ami az Európai Parlamentnek és a nemzeti parlamenteknek az egész folyamat során történő szorosabb és időben történő bevonásán keresztül érhető el;
83. azt javasolja, hogy a Bizottságon belül a gazdasági és monetáris kérdések felelőse a Bizottság egyik alelnöke legyen; javasolja, hogy ezt a személyt ruházzák fel azzal a feladattal, hogy gondoskodjon az Unió gazdasági fellépésének következetességéről, felügyelje a gazdasági, monetáris és pénzügyi területen a Bizottságra háruló felelőségek gyakorlását, és hangolja össze az Unió gazdasági fellépésének egyéb szempontjait; továbbá javasolja, hogy ez a személy vegyen részt az Európai Tanács munkájában, ő legyen a Gazdasági és Pénzügyi Tanács és az eurócsoport elnöke, valamint képviselje az Uniót a hatáskörébe tartozó nemzetközi fórumokon;
84. úgy ítéli meg, hogy a tagállamok előtt jelenleg álló költségvetési nehézségek, valamint az Unió stratégiai célkitűzéseinek 2020-ig történő eléréséhez szükséges jelentős beruházás szükségessége olyan új pénzügyi modelleket tesz szükségessé, amelyek állami és magánforrásokat egyaránt bevonnak;
85. sürgeti a tagállamokat és a Bizottságot, hogy gyorsítsák fel az állami és a magánszektor szoros együttműködéséhez szükséges feltételek megteremtését, többek között a köz- és magánszféra közötti partnerségek formájában, a fenntartható, befogadó és versenyképes növekedéshez vezető hosszú távú befektetések kihívásának való nemzeti és európai szintű megfelelés érdekében;

A gazdasági és monetáris unióval kapcsolatos politikák

86. megerősíti az euró melletti elkötelezettségét; elismeri a közös pénznem stratégiai szerepét és értékét; hangsúlyozza az euró által az euróövezet számára biztosított átláthatóságot és gazdasági előnyöket; úgy véli, hogy mindenekelőtt az eurónak kell

jelentenie az európai gazdaság stabilitásának bástyáját;

87. megállapítja, hogy az EKB monetáris politikájának elsődleges célja az árstabilitás fenntartása; hangsúlyozza, hogy az árstabilitás célkitűzése csak az infláció kiváltó okainak megfelelő kezelése révén érhető el; emlékeztet arra, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 127. cikke az Unió általános gazdaságpolitikájának támogatását is az EKB feladatává teszi; lényegesnek tartja, hogy az euróövezet tagállamai és a különleges jogállású tagállamok szigorúan eleget tegyenek a kötelezettségeiknek, és ne hagyjanak kétséget az árstabilitásra, az EKB függetlenségére, a költségvetési fegyelemre, valamint a növekedés, a foglalkoztatás és a versenyképesség előmozdítására vonatkozó közös céljaik felől;
88. dicsérettel illeti az EKB-t az infláció ellenőrzés alatt tartására irányuló erőfeszítései miatt, ugyanakkor felszólítja az EKB-t, hogy játsszon nagyobb szerepet az eszközinfláció ellenőrzésében;
89. megjegyzi, hogy egy monetáris unióban a gazdaságpolitikák erős koordinációjára van szükség ahhoz, hogy az unió ellen tudjon állni a gazdasági visszaesésnek; sajnálattal állapítja meg, hogy a gazdasági és monetáris unióban a hangsúly ez idáig főleg a „monetárison” volt;
90. egyetért az IMF-fel abban, hogy a válságkezelés nem lehet alternatívája azoknak a korrekciós politikai intézkedéseknek és alapvető reformoknak, amelyekkel meg kell erősíteni az európai monetáris unió alapjait;
91. hangsúlyozza, hogy az euróövezetnek fokoznia kell rugalmasságát azért, hogy véglegesíti a szükséges intézkedésekre vonatkozó szankciókon és az azokra irányuló ösztönzőkön egyaránt alapuló intézményi keretét;
92. hangsúlyozza, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktum az egyetlen olyan meglévő szabályozási eszköz, amely alapvető szabályozási keretet biztosít az EU-n belüli makrogazdasági politikák és államháztartások számára;
93. megjegyzi, hogy az euróra való áttérés – az euró első tíz évéről szóló jelentés tanúsága szerint – fényt derített az euróövezeti gazdaságok versenyképessége közötti különbségek fokozódására, ami súlyosbította a gazdaságilag gyenge országokra gyakorolt következményeket, és jelentős mértékű kereskedelmi egyensúlyhiányokat idézett elő az euróövezetben; megállapítja ugyanakkor, hogy alapvető jelentőségűek az euró által az Unió egésze számára biztosított olyan előnyök, mint például a relatív gazdasági stabilitás, az árstabilitás és az alacsony inflációs ráta;
94. hangsúlyozza, hogy számos országnak helyre kell állítania saját fiskális rendjét és jelentősen csökkentenie kell hiánya és államadóssága szintjét; egyetért a Tanáccsal a tekintetben, hogy valamennyi tagállamban biztosítani kell a pénzügyi fenntarthatóságot és a fokozott gazdasági növekedést és foglalkoztatást, ezért egyetért azzal is, hogy a költségvetési konszolidációra és szerkezeti reformokra irányuló terveket meg kell határozni és megfelelően végre kell hajtani;
95. megállapítja, hogy mindez olyan pénzügyi konszolidációs stratégiákhoz **vezethet**, amelyek nagymértékben korlátozzák a kormányok cselekvési lehetőségeit; egyidejűleg óva int attól, hogy ezek a megszorító csomagok a gazdasági fellendülést, a

munkahelyteremtést és a társadalmi kohéziót esetlegesen fékező intézkedésekhez vezessenek;

96. úgy véli, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktum az államháztartások fenntarthatósága tekintetében fontos nyomásgyakorlási eszköz, amely hozzájárult az euróövezeten belüli gazdasági felelősségvállaláshoz; elismeri, hogy azt a gyenge végrehajtás gátolta, és nem volt elég erős valamennyi tagállam és az euróövezet egésze gazdaságpolitikájának optimalizálásához; úgy gondolja, hogy ezt a gazdaságpolitikai eszközt nem úgy alakították ki, hogy az a jelenlegi egyensúlyhiányt kiegyenlítő, fenntartható kiigazítási folyamatként szolgáljon, vagy hogy kezelje a válságidőszakokat és a nagyon lassú növekedéssel jellemzett periódusokat; úgy véli, hogy a jelenlegi szabályok alkalmazásán túl a tagállamoknak belső politikákat kell végrehajtaniuk a növekedés, az innováció és a versenyképesség javítása és azon minőségbeli cél elősegítése érdekében, amely szerint az államadósság nem haladhat meg bizonyos küszöbértékeket;
97. úgy véli, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktum nem vesz figyelembe más, például a magánszemélyek eladósodása és a fizetési mérleg terén fennálló egyenlőtlenségeket, amelyek szintén hatással vannak a monetáris unióra;
98. megállapítja, hogy annak világossá válását követően is, hogy néhány esetben megkérdőjelezhető volt bizonyos tagállamok által benyújtott statisztikai adatok pontossága, az előző parlamenti ciklus során, az Eurostatról szóló irányelv felülvizsgálata alkalmával a Tanács elutasította azt az Európai Parlament által támogatott lehetőséget, hogy az Eurostat kapjon felhatalmazást helyszíni ellenőrzések végzésére;
99. úgy véli, hogy a Maastrichti Szerződés megalkotói az euróövezetbe tartozó tagállamok versenyképessége közötti konvergenciára számítottak, és nem látták előre a jelentős mértékű eltéréseket, ami végül a hozamkülönbségek növekedéséhez vezetett, ahogy az egyes tagállamok fizetőképességével kapcsolatos félelmek miatt megnőtt azok kockázati felára;
100. megjegyzi, hogy a legutóbbi hónapokban számos ideiglenes kivételt tettek az állami támogatásokra vonatkozó európai előírások alkalmazása alól, aminek köszönhetően a tagállamok fékezni tudták a válság hatásait; megjegyzi, hogy a növekedési szakasz, amely felé jelenleg is tartunk, szilárd alapokat követel meg, és ebben az összefüggésben fokozatosan vissza kell térnünk az állami támogatásokra vonatkozó megszokott rendszerhez, így biztosítva az egyenlő versenyfeltételeket Európában;
101. sürgeti a Stabilitási és Növekedési Paktum rendelkezéseinek, különösen megelőző funkciójának megerősítését, amelyben a tagállamok által egymásra gyakorolt nyomás a jelenleg rendelkezésre álló legerősebb eszköz arra, hogy a tagállamokat a Tanács ajánlásainak betartására ösztönözzék; sürgeti, hogy a Bizottság által végzett felügyelet legyen szigorúbb; úgy véli, hogy fel kell tárnunk a költségvetési konszolidációt segítő ösztönzők létrehozásának lehetőségét;
102. javasolja egy, a Stabilitási és Növekedési Paktum végrehajtására alkalmazandó hatékony ösztönző és szankcionáló mechanizmus felállítását, amely hozzájárul a jelenlegi válság súlyosbodásának megelőzéséhez, és biztosítja a jövőbeni újabb válságok elkerülését;

103. úgy ítéli meg, hogy a többoldalú felügyeletnek és a kiigazítás iránti kérelmeknek az államháztartási hiány mellett a többletre is vonatkozniuk kell, figyelembe véve az egyes államok egyedi helyzetét, például a népesség alakulását, továbbá számításba kell venniük a magánszemélyek eladósodásának szintjét, a bérek munkatermelékenységhez viszonyított alakulását, a foglalkoztatást – különös tekintettel a fiatalok foglalkoztatására – és a folyó fizetési mérleg egyensúlyát; úgy véli, hogy ezeket a tényezőket figyelmeztető jelként kell használni, amennyiben nem alkalmazhatóak úgy, mint a stabilitási paktumban jelenleg rögzített kritériumok; úgy véli, hogy nagyobb átláthatóságra van szükség az államháztartási adatok tekintetében, és üdvözli a statisztikai adatok minőségével kapcsolatos bizottsági javaslatot;
104. sürgeti a Bizottságot, hogy a vezessen be egy, egyértelműen a hatáskörébe tartozó megerősített európai szankcionáló mechanizmust az euróövezeten belül, amely rábírja a tagállamokat a Stabilitási és Növekedési Paktum előírásainak tiszteletben tartására;
105. úgy véli, hogy a Stabilitási és Növekedési Paktum nem bizonyult eléggé hatékonynak a fiskális politikák összehangolása terén, az egyes országok politikáira való hagyatkozása problémákat okozott a végrehajtás és a tisztességes tájékoztatás tekintetében, emellett nem sikerült olyan módon összekapcsolódnia a foglalkoztatási szintekkel és a munkahelyteremtéssel, hogy megfelelően kiegyensúlyozott gazdaságpolitikai szerkezetet eredményezzen, továbbá teljesen alkalmatlannak bizonyult a tényleges konvergenciával, a versenyképességgel és az euróövezeten belüli szinergiák kialakításával kapcsolatos kérdések megoldására; ezért úgy véli, hogy további koordinációra van szükség a tagállamok, és különösen az euróövezethez tartozó gazdaságok között az euróövezeten belüli gazdasági egyensúly megerősítése érdekében;
106. úgy véli, hogy a Parlamenttel közösen elfogadott átfogó, mind a stabilitásra, mind pedig a növekedésre vonatkozó gazdasági iránymutatásoknak keretként kellene szolgálniuk a tagállamok költségvetéseinek az illetékes nemzeti parlament elé való terjesztést megelőző értékeléséhez és vitájához;
107. úgy ítéli meg, hogy a közös valuta bevezetésén túl az euróövezet tagállamainak újabb lépést kellene tenniük, lehetővé téve az államadósságok egy részének kölcsönös kibocsátását és kezelését, az Európai Valutaalap (EMF) és az európai pénzügyi stabilitási eszköz (EFSF) segítségével lefektetve ezáltal egy kimunkáltabb, az euróövezet piacának nagyobb vonzerejét és az adósság közös kezelését biztosító többoldalú felügyelet alapjait;
108. úgy véli, hogy a strukturális reformok végrehajtása, különösen az új tagállamok szociális ellátórendszereinek kiigazítása és szerkezeti átalakítása határozott támogatást és szolidaritást tesz szükségessé az Unió részéről; az euróövezetet és az ERM II-t – mindenfajta globális pénzügyi, gazdasági és társadalmi válsághelyzettől függetlenül – ki kell terjeszteni a maastrichti kritériumokat teljesítő további új tagállamokra; az erről szóló döntések többek között bizonyítanák magának az euróövezetnek a stabilitását és fenntarthatóságát;
109. úgy véli, hogy a versenyképesség terén az euróövezeten belül fennálló jelentős különbségek megszüntetése a bérnövekedés helyi termelékenység-növekedéssel és inflációs várakozással való összhangjának megőrzése révén kulcsfontosságú az euróövezeten belüli szakadékok kialakulásának elkerüléséhez;

110. kéri a makrogazdasági párbeszéd jelentős fokozását, mivel ez a párbeszéd nem korlátozódhat a szociális partnereknek a javasolt vagy elfogadott iránymutatásokról való tájékoztatására;
111. felhívja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy határozzanak meg széles körű közös iránymutatásokat az Európai Unióra vonatkozóan a fenntartható piacgazdaság végrehajtásához; meggyőződése, hogy ezeket az iránymutatásokat évente kell meghatározni, többek között a bér–termelékenység arány nemzeti és európai szintű alakulásának elemzése alapján, megfelelő társadalmi párbeszéden keresztül;

Fiskális politika

112. közös költségvetési stratégiát szorgalmaz az EU a hosszú távú gazdasági növekedés térségeként való visszaállítása és megőrzése érdekében;
113. úgy véli, hogy a jövőre nézve hatékonyan (oktatásra, képzésre, infrastruktúrára, kutatásra, környezetvédelemre stb.) felhasznált állami kiadások stabilizálhatják a gazdaságot azzal, hogy gondoskodnak az erős és hosszú időn át tartó folyamatos növekedésről; úgy ítéli meg, hogy a minőségi és felelős állami kiadások a magánszektor vállalkozói és innovatív potenciáljának ösztönzésével összekapcsolva a gazdasági és társadalmi fejlődés előmozdítói lehetnek;
114. hangsúlyozza, hogy fontos a Stabilitási és Növekedési Paktum makrogazdasági eszközei és az Európa 2020 nemzeti reformprogramjainak eszközei közti erősebb kapcsolat megteremtése oly módon, hogy koherens módon mutatják be őket, biztosítva ezáltal a nemzeti költségvetések fokozott összehasonlíthatóságát is a különböző kategóriákba tartozó kiadások tekintetében; úgy véli, hogy a tagállamoknak saját gazdaságpolitikájukat nemcsak nemzeti érdekű, hanem közös érdekű kérdésként is kell szemlélniük, és szakpolitikáikat ennek megfelelően kell kialakítaniuk; emlékezteti a tagállamokat az átfogó gazdaságpolitikai iránymutatások fokozott szerepére;
115. ismételten kijelenti, hogy a 27 uniós tagállam és az EU költségvetésének egymással kompatibilisabbnak kell lenniük és egymást jobban ki kell egészíteniük ahhoz, hogy az Európa 2020 stratégia hiteles legyen; rámutat arra, hogy az EU költségvetésének fokozottabb szerepet kell játszania a források összegyűjtése terén;
116. úgy véli, hogy az intelligens és célzott állami beruházások jelentős fellendítő hatást érhetnek el a hosszú távú beruházások tekintetében; javasolja az Európai Beruházási Bank (EBB) mandátumának oly módon történő kiterjesztését, hogy eurókötvényeket bocsáthasson ki az EU stratégiai prioritásaival összhangban álló jelentős strukturális projektekbe való beruházás érdekében;
117. rámutat, hogy a közös valuta csak akkor tud működni, ha a tagállamok összehangolják költségvetési politikáikat, és megnyitják egymás előtt könyveiket; elismeri, hogy ehhez a folyamathoz a nemzeti parlamentek közötti szorosabb együttműködésre van szükség;
118. felkéri a Bizottságot és a Tanácsot, hogy az Eurostat segítségével erősítse meg a tagállami költségvetések kiadásainak összehasonlíthatóságát annak érdekében, hogy megállapítható legyen a végrehajtás alatt álló politikák kiegészítő jellege és következetessége;

119. úgy ítéli meg, hogy az Uniónak és a tagállamoknak olyan fiskális elvek bevezetésén kellene dolgoznia, amelyek nem ösztönzik tovább az eladósodást az állami és a magánszektorban, valamint a rövid távon történő javadalmazást a magánszektorban, és amelyek adott esetben a tisztességes munkára és a környezetvédelemre vonatkozó szempontokon alapuló bonus/malus-mechanizmusokat tartalmazhatnak;
120. megállapítja, hogy a pénzügyi, gazdasági és társadalmi válságból, illetve az állami adósságválságból való kilábalás hosszadalmas folyamat lesz, amelyet megfelelően kell megtervezni és levezényelni, biztosítva a kiegyensúlyozott és fenntartható fejlődést; elismeri, hogy a növekedés, a méltányosság és a pénzügyi stabilitás terén néha kompromisszumokra van szükség, és ezek a kompromisszumok politikai döntést igényelnek; felkéri az Európai Bizottságot, hogy terjesszen elő a pénzügyi fejlesztésre irányuló javaslatokat, amelyek figyelembe veszik ezeket a célkitűzéseket, különös tekintettel az Európa 2020 stratégiára, és fejtse ki azokat a kompromisszumokat, amelyek politikai döntés tárgyát képezhetik; azt kívánja, hogy az Európai Unió ennek alapján a pénzügyi piacok reformja által érintett felekkel (bankok, befektetők, betétesek, szociális partnerek) folytatott konzultációt követően mozdítsa elő a vitát és tegye lehetővé a politikák összehasonlítását; felszólítja továbbá a Bizottságot, hogy vonja be az Európai Parlamentet szorosabban ebbe a folyamatba, különösen az EU 2020 stratégia tervezésébe és későbbi végrehajtásába;
121. arra sűrget, hogy az Unió vértesse fel magát jobban a gazdaságpolitikai irányításhoz szükséges, kontraciklikus eszközökkel;
122. úgy véli, hogy a Lisszaboni Szerződés biztosítja az ebben a szakaszban szükséges összes eszközt az Unió valódi gazdasági irányításához, valamint a tagállamok államháztartásának állapotára irányuló hatékonyabb felügyelethez;

Belső piac

123. hangsúlyozza az Európai Parlament által 2010. május 20-án elfogadott, Mario Monti és Louis Grech nevéhez fűződő jelentésekben szereplő azon felhívást, amely átfogóbb megközelítést sűrget az egységes piac tekintetében, mind a stratégia, mind annak megítélése szempontjából, annak hatékonyabbá tétele és a közvélemény bizalmának helyreállítása érdekében; hangsúlyozza az egységes piacról szóló jogszabályra („Single Market Act”) irányuló, jogalkotási és nem jogalkotási javaslatokból álló kezdeményezés jelentőségét az egységes piac megerősítése és korszerűsítése, a digitális piac kiteljesítése és a fennmaradó akadályok megoldása és felszámolása érdekében;
124. alapvetőnek tartja, hogy az egységes piacról szóló jogszabály tartalmazzon a szociális és fogyasztóvédelemre vonatkozó ambiciózus menetrendet a szociális záradékoknak a belső piaccal kapcsolatos valamennyi jogszabályba történő beillesztésével, továbbá az általános gazdasági érdekű szolgáltatásokról szóló szabályozást, a munkavállalók jogainak megerősítésére irányuló jogalkotási menetrendet, a polgárok napi életére kedvező hatást gyakorló, a fogyasztóvédelemmel kapcsolatos nagyra törő jogalkotási csomagot, valamint fokozottabb adóügyi koordinációt a társaságiadó-alap és a héakulcsok összehangolása révén;
125. megjegyzi, hogy a belső piac az európai integráció gerinceként és a fenntartható jólét EU-ban való megteremtésének alapjaként mindenkinek a támogatását igényli;

126. rámutat arra, hogy a belső piac az európai növekedés egyik fő mozgatórugója; hangsúlyozza, hogy az EU 2020 stratégiának a növekedésre és foglalkoztatásra vonatkozó konkrét programként kell szolgálnia a gazdasági válsággal való szembenézés és a belső piac erősítése érdekében;
127. álláspontja szerint az egyes országok által tett kezdeményezések nem lehetnek eredményesek az uniós szintű összehangolt fellépés nélkül, ami alapvető fontosságúvá teszi, hogy az Európai Unió erős és egységes hangon szólaljon meg és közös fellépéseket valósítson meg; kulcsfontossággal bír az európai szociális gazdasági modell alapját képező szolidaritás, valamint a nemzeti válaszok összehangolása az egyes tagállamok által rövid távon tett protekcionista intézkedések elkerülése érdekében; aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a gazdasági protekcionizmus nemzeti szinten történő újjáéledése nagy valószínűséggel az egységes piac szétszabdaltságát és a versenyképesség csökkenését eredményezné, ezért ezt el kell kerülni; aggodalommal tölti el, hogy a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válságot több tagállamban ürügyként használhatják fel protekcionista intézkedések újbóli bevezetéséhez, miközben a visszaesés éppen közös védelmi mechanizmusokat tenne szükségessé;
128. úgy gondolja, hogy a belső piac fejlődését nem a legkisebb közös nevezőre kellene alapozni; ezért sürgeti a Bizottságot, hogy álljon az ügy élére és terjesszen elő határozott javaslatokat; ösztönzi a tagállamokat, hogy használják a megerősített együttműködés módszerét az olyan területeken, ahol 27 tagállam megállapodása nem valósítható meg; a többi ország bármilyen későbbi stádiumban is szabadon csatlakozhatna ezekhez az élenjáró kezdeményezésekhez;
129. óva int attól az elképzeléstől, amely szerint az európai gazdaság a világ minél több országával – köztük mai fő kereskedelmi partnerünkkel, az USA-val, valamint a feltörekvő gazdaságokkal, mint például Kínával, Indiával és Brazíliával – folytatott szabad és tisztességes kereskedelem nélkül is fejlődhet és növekedhet valamilyen módon; úgy véli, hogy az Európai Uniónak saját erejére is kell támaszkodnia belső piacának kihasználása révén, tekintettel arra, hogy növekedése alapvetően a belső kereslethez is kapcsolódik;
130. hangsúlyozza, hogy a globalizáció korszakában Európában a munkahelyteremtés és az új technológiák terén megvalósuló innováció érdekében ki kell aknázni a belső üzleti piacban rejlő lehetőségeket;
131. úgy véli, hogy a hatékony belső piac létrehozása érdekében a Bizottságnak világosan meg kell állapítania a politikai prioritásokat az egységes piacról szóló jogszabály elfogadása révén, amely egyaránt magában foglalna jogalkotási és nem jogalkotási kezdeményezéseket, amelyek célja egy rendkívül versenyképes, szociális piacgazdaság létrehozása lenne;
132. elismeri, hogy az Európai Unió belül a belső piac kiépítése az adók, nevezetesen a társasági adók bizonyos fokú összehangolása és a szociális védelem elemeinek meghatározása nélkül egyfajta túlzott versenyt alakított ki a más tagállamokból adófizetőket elcsábítani igyekvő tagállamok között; megjegyzi azonban, hogy a belső piac egyik nagy előnye a mobilitás előtt húzódó akadályok felszámolása, az intézményi szabályozás harmonizálása, ami elősegíti a kulturális megértést, az integrációt, a gazdasági növekedést és az európai szolidaritást;

133. javasolja, hogy a Bizottság végezzen független vizsgálatot, amely megállapítja az egységes piaccal kapcsolatos elégedetlenség és frusztráció 20 legfontosabb okát, amelyekbe naponta beleütköznek a polgárok, különösen az e-kereskedelem, a határokon átnyúló egészségügyi ellátás, valamint a szakképzettségek kölcsönös elismerése terén;
134. felszólítja a tagállamokat, hogy fogadják végre el a jogszabályok végrehajtásával kapcsolatos korrelációs táblázatokat annak érdekében, hogy a jogalkotás terén jelentkező hiányosságok átláthatóbbak legyenek;
135. hangsúlyozza, hogy a jól működő közbeszerzési piac alapvető jelentőségű a belső piac szempontjából; továbbra is aggódik azonban amiatt, hogy a hatóságok a szabályok összetettsége következtében még mindig súlyos problémákkal küzdenek politikai céljaik elérése, illetve a kkv-k közbeszerzési piacokra jutásának biztosítása tekintetében;
136. ösztönzi a Bizottságot, hogy terjesszen elő javaslatot az alkalmazás kezdetére vonatkozó záradék bevezetésére, amely biztosítaná, hogy az uniós belső piaci szabályok egy bizonyos időpontban automatikusan hatályba lépjenek, ha a tagállamok nem ültették át időben azokat;
137. úgy ítéli meg, hogy a gazdasági térség ésszerű és hatékony szabályozással való felvértezése – olyan horderejű válság után, mint amelyet a közelmúltban megtapasztaltunk – jelentős mértékben elősegíti a versenyképességet; úgy véli, hogy az európai hatóságok kiemelt felelősséget viselnek a reformmenetrend fenntartásában, többek között a nemzeti politikai hatóságokkal szemben;
138. véleménye szerint Európának a befektetések és a termelés számára ismét kedvező helyszínné, az innováció és a növekedés tekintetében pedig globális viszonyítási ponttá kell válnia; úgy véli, hogy a pénzügyi intézményeknek, legyenek azok állami vagy magánintézmények, minden tőlük telhetőt meg kell tenniük annak biztosítása érdekében, hogy a pénzpiacok a reálgazdaság és a kis- és középvállalkozások javára működjenek;
139. kéri a Bizottságot, hogy évente értékelje a köz- és magánszféra beruházási szükségleteit és azt, hogy e szükségletek hogyan kerülnek kielégítésre, vagy hogyan kellene kielégítésre kerülniük;

Adózás

140. megállapítja, hogy az Unió belső piacának továbbfejlesztése érdekében összehangolt megközelítésre van szükség mind nemzeti, mind európai uniós szinten az adócsalás és az adóelkerülés elleni küzdelem terén bevált gyakorlati megoldások hasznosítása érdekében, ugyanakkor meg kell határozni azokat az ösztönzőket, amelyek az adófizetőket az adók rendes megfizetésére, a tagállamok hatóságait pedig a mindenfajta adóügyi visszaélést megelőző hatékony intézkedések elfogadására ösztönözzék;
141. úgy véli, hogy az adócsalás szintjének csökkentése hozzájárulhatna az államháztartási hiánynak az adók emelése nélkül és a szociális kiadások szinten tartása mellett történő csökkenéséhez; aggasztónak tartja az adócsalás mértéke tekintetében a tagállamok

között fennálló különbségek miatt kialakult belső piaci torzulásokat; felkéri a Bizottságot, hogy készítsen hatásvizsgálatot a tagállamokban az adóelkerülés és a feketegazdaság által okozott különböző problémák értékelésére;

142. hangsúlyozza, hogy a fenntartható államháztartás megvalósítása nemcsak a kiadások felelősségteljes kezelését, hanem a megfelelő és igazságos adóztatást, a nemzeti adóhatóságok által végrehajtott hatékonyabb adóbeszedést és az adóelkerülés elleni fokozottabb küzdelmet is szükségessé teszi; elhívja a Bizottságot, hogy javasoljon olyan intézkedéseket, amelyek támogatják a tagállamokat államháztartási egyensúlyuk visszaállításában, és hogy újszerű pénzügyi források felhasználása révén finanszírozzon állami beruházásokat;
143. megjegyzi, összhangban a Mario Monti által végzett munkával, hogy az állami bevételek növekedése a jó gazdasági teljesítményből adódóan általában adócsökkentéshez vezetett; megjegyzi, hogy az európai versenyképesség fokozása érdekében csökkenteni kellene a munkára rakódó adóterheket; támogatja Mario Montinak a tagállamok képviselőit egy asztalhoz ültető adópolitikai csoport létrehozására irányuló javaslatát, amely fontos lépés az európai országok közötti párbeszéd elősegítésében; felkéri a szakpolitikai csoportot, hogy mindenekelőtt egy olyan adórendszer kereteit vitassa meg, amely figyelembe veszi a környezeti célokat és támogatja a forráshatékonyt; üdvözlöli a közös konszolidált társaságiadó-alapról szóló irányelvre irányuló javaslatot a Bizottság 2011-es munkaprogramjában;
144. elismeri, hogy a tagállamok intézményi fejlődésének és gazdasági növekedésének egyik legfőbb mozgatórugója a szuverenitásuk, hogy megválaszthatják, miként kívánják kivetni az adókat; alapvető fontosságúnak tarja a munkát terhelő adók csökkentését egyrészt a legkevésbé szerencsések érdekében, másrészt hogy lehetővé tegyék a középosztály számára a tisztességes életet munkájuk gyümölcséből;
145. olyan adórendszer mellett foglal állást, amely lehetővé teszi a munkára rakódó adóterhek csökkentését, továbbá bátorítja és létrehozza a foglalkoztatás, az innováció és a hosszú távú befektetések ösztönzőit;

Regionális, gazdasági és társadalmi kohézió

146. úgy véli, hogy a kohéziós politikát az uniós gazdaságpolitika egyik pillérének kell tekinteni, amely hozzájárul a hosszú távú uniós beruházási stratégiához;
147. megjegyzi, hogy a kohéziós politika az európai gazdaságélénkítési csomag alapvető elemévé vált olyan közpolitikaként, amely a válság hatásainak kezelésére és rövid távú keresletélénkítésre alkalmas, miközben a hosszú távú növekedésbe és versenyképességbe fektet be;
148. úgy véli, hogy a kohéziós politika hatékonysága a fellendülésnek a hosszú távú növekedéshez kötése tekintetében annak három alapvető jellemzőjéből ered: stratégiai iránymutatásokat állapít meg a források kiutalásának feltételeként, amelyek kötelező erejűek mind a tagállamokra, mind pedig a régiókra nézve; mozgásteret biztosít a tagállamoknak és régióknak, hogy a helyi sajátosságokhoz igazítsák a beruházásokat; és saját kapacitással rendelkezik a célok elérésének nyomon követésére és támogatására;

149. aláhúzza, hogy a válság Európán belüli egyenlőtlen hatása a versenyen belüli különböző kiindulási pontokat és az EU által kínált válságkezelő intézkedések eltérő szintű igénybevételét tükrözi, továbbá eltérő hosszú távú kilátásokat jelent; rámutat arra, hogy a válság hatásainak eredményeképpen gyengülhet a területi kohézió, amennyiben azt nem ellensúlyozzák olyan politikákkal, amelyek differenciált módon kezelik az egyedi problémákat; megjegyzi, hogy a válság által leginkább sújtott országok némelyikében a kohéziós politika az összes állami beruházás legnagyobb részét tette ki;
150. úgy véli, hogy a válságot követő stratégia abban az esetben lesz hatékonyabb, ha a térségek és a városok is részt vesznek a megvalósításában; a többszintű irányítás nagyobb politikai mozgásteret biztosít, ami lehetővé teszi az uniós gazdasági fellendülés hatékonyabb elmozdítását, mivel az európai kormányzás regionális és helyi szintje képes arra, hogy az európai általános stratégiai célokat saját területi sajátosságai szerint ültesse át és kiaknázza a rendelkezésre álló politikai eszközöket, valamint a partnerek, azaz a vállalkozások, a tudományos élet és a civil társadalom lelkesedését;
151. rámutat arra, hogy napjainkban számos politikai eszköz létezik a kormányzás helyi és regionális szintjén; mind az innováció, amely képes termelékenységnövekedést teremteni, mind pedig az ágazatok környezetbarátabbá tétele, amely új keresletet és új piacokat teremthet, regionális és helyi irányultságot, valamint a beruházási és növekedési politikákkal kapcsolatos területi beágyazottságú integrált megközelítést követel meg; valamely régió, város, település vagy vidéki térség is nyújthat akár olyan helyszínt, ahol valamennyi partner összehozható, és rendelkezésre áll minden elem a megoldások megtalálásához;
152. ezért aggályát fejezi ki a közösségek hatalommal való felruházása terén tett előrelépések hiánya miatt, hiszen a helyi és vidéki közösségek lehetőségeket biztosítanak a gazdaság, a foglalkoztatás és a közösségépítés terén, továbbá a szóban forgó közösségek számára nyújtott támogatás egyúttal a kirekesztés csökkentését is lehetővé teszi a közösség összetartásának megerősítésén, és ily módon abszorpciós képességének fokozásán keresztül;
153. rámutat, hogy mivel a régiók a továbbiakban is egyre fontosabb szerepet töltenek be az EU gazdasági menetrendjének előmozdításában, a helyi hitelezési szükségleteket meg kell erősíteni, ami erős regionális bankokon keresztül ösztönözhető; megjegyzi, hogy a pénzügyi szolgáltatások ágazatának szabályozásakor figyelembe kell venni a vállalkozói kedv és a kkv-kkal kapcsolatos finanszírozás ösztönzésének szükségességét, valamint azt, hogy a kohéziós politikában a kkv-k pénzügyi támogatásának a kockázattőke-finanszírozás irányába kell elmozdulnia, amely lehetővé tenné a banki ágazat nagyobb szerepvállalását és a strukturális alapok hatékonyabb felhasználását;
154. sürgeti a jelenlegi kohéziós politika struktúrájának további reformját annak érdekében, hogy a források gyorsabban és hatékonyabban juthassanak el a tagállamokhoz, a régiókhoz és a városokhoz; rámutat arra, hogy nagyobb rugalmasságra van szükség, és hogy a Bizottságnak ezt figyelembe kell vennie a jövőbeli kohéziós politika kialakításakor;
155. elengedhetetlennek tartja, hogy az Európai Unió valamennyi, kohéziós politika által támogatott hosszú távú beruházási stratégiáját a versenyképességben, az innovációban,

a munkahelyteremtésben és környezetbarát növekedésben, valamint az európai szintű, különösen a régi és új tagállamok közötti gazdasági, társadalmi és területi kohézió javulásában megnyilvánuló eredményhez kössék;

EU 2020

156. sürgeti, hogy az EU 2020 stratégia tűzzön ki az EU mint versenyképes, szociális, fenntartható, az embereket és a környezetvédelmet a döntéshozatal középpontjába állító Unió jövőjével kapcsolatos szélesebb politikai elképzelést;
157. úgy véli, hogy e célok elérése érdekében ideje szorosabban összehangolni a makrogazdasági politikákat, aminek elsődleges célja az Unió növekedési potenciáljának fokozása és ami olyan befogadó és fenntartható fejlődésre összpontosul, amely nélkül egyetlen problémánk sem megoldható; úgy véli, hogy az új EU 2020 stratégiának is e célkitűzésre kellene irányulnia;
158. elismeri, hogy annak elkerülése érdekében, hogy az euró válságára adott válaszlépések elhúzódo gazdasági pangást idézzenek elő, az Uniónak stratégiát kell megvalósítania a fenntartható gazdasági növekedés felgyorsítására, ugyanakkor reformokat is végre kell végrehajtania a versenyképesség helyreállítása és javítása érdekében;
159. tudomásul veszi a foglalkoztatottsági arányra, a kutatás és fejlesztésre, az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére, a képzettségi szintek emelésére és a szociális felzárkóztatásra vonatkozó öt fő célt, amelyet az Európai Tanács tűzött ki; hangsúlyozza, hogy ezeket a fő célokat egy olyan, a fenntartható fejlődésre vonatkozó összefüggő és koherens stratégia keretében kell megfogalmazni, amely ötvözné a gazdaság-, szociál- és környezetpolitikai tennivalókat;
160. úgy véli, hogy az oktatást az Unió gazdasági stratégiájának középpontjába kell helyezni, azzal a céllal, hogy javítsák az oktatás és képzés valamennyi szintjének általános minőségét az EU-ban azzal, összekapcsolják a kiválóságot és az igazságosságot, és megreformálják az oktatási modellt; úgy ítéli meg, hogy az Uniónak az oktatást a közjavak egyikének kellene tekintenie, miközben beruházásokra van szükség az oktatási rendszer valamennyi ágában, az oktatás minőségének terén és annak érdekében, hogy minél több személyek számára elérhető legyen a felsőoktatás; javasolja, hogy hozzanak létre olyan európai szintű, állandó és integráló, egész életen át tartó képzési rendszert, amely szélesebb körben elérhetővé teszi az oktatás és képzés mobilitását szolgáló Erasmus és Leonardo programokat; rámutat arra, hogy sürgősen növeljék a befektetések szintjét a K+F terén, különös tekintettel a hetedik keretprogram felidős értékelésére és az EU következő pénzügyi tervére;
161. megjegyzi, hogy a fiatalok munkanélküliségének kezelését és a képzettségek piaci igényekkel történő hatékony összehangolását központi kérdésnek kell tekinteni; úgy véli, hogy az oktatásban fejleszteni kell a köz- és magánszféra partnerségét és a csereprogramokban és szakmai gyakorlatokon részt vevő diákok és kutatók határokon átnyúló mobilitását fel kell használni az európai felsőoktatási intézmények nemzetközi vonzerejének növelésére, ugyanakkor a GDP 3%-ának K+F-re történő fordítására vonatkozó célkitűzés fenntartása a kutatáson és a felsőoktatáson keresztül fellendíti az innovációt;
162. úgy véli, hogy az EU 2020 stratégiának a Bizottság által javasolt formában az egységes

piac bürokratikus jellegének csökkentésére kell koncentrálnia azáltal, hogy 2012-re 25%-kal csökkenti a vállalkozásokat érintő adminisztratív terheket, illetve az internet hatékonyabb használata révén, amely az új munkahelyeket és szolgáltatásokat életre hívó, az egész Unióra kiterjedő „e-piac” gerincét képezi;

163. úgy véli, hogy az EU 2020 stratégia irányítási struktúráját meg kell erősíteni annak biztosítására, hogy célkitűzése megvalósuljon; úgy véli, hogy szélesebb körben kell alkalmazni kötelező intézkedéseket azért, hogy sikeressé tegyék az új stratégiát ahelyett, hogy folyamatosan a koordináció nyílt módszerét használják a gazdaságpolitika terén; sürgeti a Tanácsot és a Bizottságot, hogy terjesszenek elő olyan gazdaságélénkítési stratégiát, amely elsősorban uniós eszközökön alapul, és nem nagyrészt kormányközi kezdeményezéseken;
164. tudatában van annak, hogy a jó kormányzás vagy a gazdasági kormányzás önmagában nem elegendő ahhoz, hogy biztosítsa az Európai Unió számára a válsággal és a globális versennyel való szembenézéshez szükséges növekedési stratégiát; mindazonáltal meggyőződése, hogy a gazdasági és monetáris unió (GMU) az elmúlt tíz évben – az euró sajátos keretében – bebizonyította a stratégia feltételen szükségességét;
165. hangsúlyozza, hogy az EU 2020 stratégiának az Unióban lévő szegénység felére csökkentésére irányuló célkitűzést kellene tartalmaznia, és rámutat arra, hogy a nők, különösen az idősebb nők, női migránsok és a gyermeküket egyedül nevelő nők és gondozók teszik ki azon európaiak többségét, akik jelenleg szegénységben élnek, vagy akiket szegénység fenyeget; ezenkívül álláspontja szerint be kell vezetni az életpálya esély fogalmát, mivel a szülők szegénysége közvetlenül hatással van a gyermek életére, fejlődésére és jövőjére;
166. nagyratörő hosszú távú stratégia kidolgozását sürgeti a szegénység felszámolására, azzal a céllal, hogy csökkentsék az egyenlőtlenségeket és a társadalmi kirekesztést, messze mutató célkitűzéseket megállapítva a szegénység és az aktív keresők szegénységének csökkentésére; a szubszidiaritás elvének, a különböző gyakorlatoknak, a kollektív tárgyalásoknak és a tagállamok nemzeti jogának figyelembe vételével javasolja egy uniós keretpolitika bevezetését a minimáljövédelmi rendszerekre vonatkozóan az egyes tagállamokban tapasztalható életszínvonalnak megfelelő európai kritériumok alapján; gyermekek után járó támogatást is kér a szegénység, az egyenlőtlenségek és a társadalmi kirekesztés csökkentése érdekében;
167. úgy véli, hogy a tagállamoknak stabilitási és növekedési programjuk (EU 2020) elfogadását megelőzően vitát kellene szervezniük saját parlamentjükben;

Innováció

168. megjegyzi, hogy a Bizottság innovációs eredménytáblája azt mutatja, hogy Európa továbbra is messze le van maradva Japántól és az Egyesült Államoktól a kutatás és az innováció tekintetében;
169. úgy véli, hogy a kis- és középvállalkozások finanszírozásán túl az Európai Uniónak tevéleges és koordinált megközelítést kell követnie a kutatás és innováció finanszírozása terén, és élen kell járnia az új foglalkoztatási szektorokban és a magánberuházások számára vonzó környezet megteremtése terén;

170. megállapítja, hogy az EU energiabiztonságának növeléseként az energiahatékony gazdaságra való átállásnak az Európai Bizottság és a tagállamok egyik prioritását kell képeznie; úgy ítéli meg, hogy az EU-nak ösztönöznie kellene a megújuló forrásokból származó energiatermeléssel kapcsolatos innovációt, hangsúlyt fektetve az alacsony szén-dioxid-kibocsátású helyi forrásokra;
171. úgy ítéli meg, hogy az energiahálózatok összekapcsolásai elengedhetetlenek az energiaágazat belső piacának működéséhez, valamint a megújuló forrásokból származó energia szélesebb körű előállításához; hangsúlyozza az intelligens hálózat kifejlesztésének fontosságát;
172. rámutat arra, hogy a megújuló és energiahatékony technológiák fejlesztésének a kkv-kra kell épülnie; megállapítja, hogy elengedhetetlen fontosságú az energiahatékony és a megújuló energia felhasználásával kapcsolatos innováció ösztönzését célzó pénzügyi eszközök létrehozása;
173. úgy véli, hogy az ingatlanállomány és a tömegközlekedés felújításába történő beruházásokat kiemelten kell kezelni az energiaköltségek csökkentése és az energiaszegénység leküzdése, valamint egy kedvező körforgás beindítása céljából;
174. szót emel a zöld gazdaságra történő tisztességes és méltányos, fokozatos átállás mellett; úgy véli, hogy a munkavállalók képzésének és az új technológiákkal kapcsolatos szaktudásának javításával előre fel kell készülni az átállás miatti elbocsátásokra; megjegyzi, hogy az üzemanyaghiány jelentős és egyre növekvő probléma;
175. felszólítja a Bizottságot, hogy dolgozzon ki és javasoljon olyan mechanizmusokat, amelyek keretében a kkv-knak és az innováció más előmozdítóinak kockázatmérséklő finanszírozást ajánlanak fel a köz- és magánszféra közötti partnerségekben magántőke-befektetési alapokkal, ahol az Európai Beruházási Banktól érkező pénzt és a tagállamok állami forrásait az Európai Beruházási Alap kockázati garancia mechanizmusának támogatásával a magántőke-befektetési alapon keresztül osztják el, ami lehetővé teszi, hogy a projektek a befektetéseknek akár 80%-át is magánforrásból teremtsék elő;
176. támogatja a jövőbeli fenntartható fejlődéshez elengedhetetlen, Unió-szerte megvalósított innovációs projektek finanszírozását szolgáló pénzügyi intézmények létrehozását;
177. sürgeti a Bizottságot, hogy például az egységes uniós szabadalom bevezetésével törekedjen az adminisztratív akadályok megszüntetésére és az innováció feltételeinek javítására; megállapítja, hogy a versenyképesség fokozására és a fenntartható gazdaság kialakítására irányuló, nemes célú programok sajnos nem működnek megfelelően, mivel eltántorítja a kkv-kat, egyetemeket és multinacionális cégeket az európai programokban való részvételtől;
178. megjegyzi, hogy a monetáris politikai intézkedések nem helyettesíthetik a szerkezeti reformokat, amely utóbbiak feladata, hogy kezeljék az európai gazdaság mögöttes gyengeségeit, azaz a rohamosan növekvő adósságokat és költségvetési hiányokat, a népesség elöregedését, az infláció emelkedésének és a defláció előrehaladásának valószínűségét, az infláció erősen valószínűsíthető újabb emelkedését, az

éghajlatváltozással kapcsolatos politikák – különösen az új célértékek és előírások körüli bizonytalanságok – miatt az ipari szektort érintő kockázatokat, az alacsony termelékenységet és a versenyképesség hiányát; nagyobb fokú hatékonyságot sürget a közpénzek felhasználása terén, mind európai, mind nemzeti szinten; úgy véli, hogy a koordinált politikák és célok elfogadásakor figyelembe kell venni a válság időpontjában és intenzitásában tapasztalható különbségeket, valamint az egyes tagállamok eltérő előzetes fiskális és monetáris álláspontjait; úgy véli, hogy ezeknek az erőfeszítéseknek a nemzetgazdaságok gyorsabb valós konvergenciájához kell vezetniük;

179. úgy véli, hogy a sikeres európai stratégiának az innovációt, az oktatást és a munkaerő-foglalkoztathatóságot serkentő hatékony és eredményes adópolitikán kell alapulnia, mert ez a termelékenység, a foglalkoztatás és a növekedés fenntartható módon történő előmozdításának egyetlen útja;
180. rámutat arra, hogy az éghajlatváltozás és az erőforrások szűkössége kérdésének kezelése, valamint a biológiai sokszínűség megszűnésének megállítása a jövőbeli európai gazdasági növekedés keretfeltételei; megjegyzi, hogy ennek a növekedésnek ezért a gazdasági növekedés erőforrás-felhasználástól való függetlenítésén, környezetbarát innovációkon és ökológiai szempontból fenntartható gazdasági fejlődésen kell alapulnia;
181. üdvözli az Európai Tanács által 2007-ben elfogadott stratégiát, melynek célja az EU energiafüggetlenségének fokozása, és konkrét kötelezettségvállalások meghatározása az éghajlatváltozás elleni küzdelem terén; úgy véli, hogy a válság még inkább kiemelte e stratégia jelentőségét; úgy gondolja ugyanakkor, hogy a stratégia sikere érdekében a belső piac szabályozására irányuló intézkedéseken túl nagyra törőbb uniós fellépésre van szükség;

Foglalkoztatás

182. úgy véli, hogy az Európai Unió előtt álló egyik legfőbb kihívás versenyképességének fenntartása, növekedésének fokozása és a munkanélküliség magas szintje elleni küzdelem;
183. megismétli, hogy az EU 2020 stratégiában kiemelten fontos szerepet kell kapnia a magas színvonalú foglalkoztatásnak, valamint hogy a foglalkoztatottsági mutatók javítása érdekében erőteljesebb hangsúlyt kell helyezni a jól működő munkaerőpiacokra és a szociális körülményekre; ezért új ütemterv elkészítésére szólít fel a tisztességes munka támogatása, a munkavállalók jogainak egész Európában való biztosítása és a munkakörülmények javítása érdekében;
184. úgy véli, hogy az új stratégiának jobban ki kell domborítania a tisztességes munkát, ideértve a be nem jelentett munka elleni küzdelmet, továbbá annak garantálását, hogy a munkaerőpiacról jelenleg kiszorultak munkához juthassanak;
185. úgy véli, hogy az új stratégiának ösztönöznie kell az olyan munkaerőpiacokat, amelyek a munkavállalókat jobban ösztönzik, és jobb körülményeket biztosítanak nekik, ugyanakkor a munkaadókat is arra ösztönzik, hogy új munkaerőt alkalmazzanak és a meglévő alkalmazottakat ne bocsássák el;

186. rámutat annak fontosságára, hogy globális dimenzióban vizsgálják Európa csökkenő versenyképességét; ismervén a hosszú távra előrevetített munkaerőhiányt, fontos, hogy a válságnál messzebbre lássunk és a tudás migrációját, valamint az európai „agyelszívás” megelőzését lehetővé tevő európai terveket dolgozzunk ki;
187. úgy véli, hogy annál is inkább határozott és kemény fellépésre van szükség a foglalkoztatás tekintetében, mivel fennáll a veszélye annak, hogy a gazdasági fellendülést az Unióban nem kíséri fenntartható munkahelyteremtés;
188. sürgeti az Uniót, hogy a foglalkoztatással kapcsolatos tevékenységeivel párhuzamosan hozzon intézkedéseket a szegénység és a társadalmi kirekesztés leküzdésére, valamint az EU-n belül a munkavállalók számára hatékonyan működő belső piac biztosítására, hogy a válság ne mélyítse el az egyenlőtlenségeket;
189. felszólítja a tagállamokat és a Bizottságot a 75%-os férfi és női foglalkoztatás elérésére 2020-ra a munkaerőpiac szegmentálódásának csökkentésével, valamint a munka, a gondozási feladatok és a családi élet összeegyeztetésére irányuló erőfeszítések fokozásával;
190. úgy véli, hogy a munkahelyteremtés támogatására irányuló erőfeszítéseknek a fiatalok foglalkoztatására kell összpontosítaniuk, amihez pedig a reálgazdaság igényeinek megfelelő készségek fiatalok általi elsajátítását célzó, a nemek szempontjaira érzékeny programok folytatására van szükség;
191. hangsúlyozza, hogy befogadó és kompetitív munkaerőpiacot kell kialakítani, amely nagyobb rugalmasságot tesz lehetővé a munkaadók számára, ugyanakkor munkanélküli segélyt biztosít, és leépítések esetén tevőleges segítséget kínál az újbóli elhelyezkedésben;
192. úgy ítéli meg, hogy miközben az oktatásnak tagállami hatáskörben kell maradnia, uniós befektetésekre és a szakképesítések uniós szintű elismerésére van szükség az oktatási rendszer valamennyi ágában, az oktatás minőségének terén és annak érdekében, hogy minél több személy számára elérhető legyen a felsőoktatás; javasolja, hogy hozzák létre az egész életen át tartó tanulásra vonatkozó iránymutatások európai szintű, állandó és integráló rendszerét, amely szélesebb körben elérhetővé teszi az oktatás és képzés mobilitását szolgáló uniós Erasmus és Leonardo programokat;
193. emlékeztet arra, hogy a foglalkoztatás a gazdaság egyik fő tényezője, mivel hozzájárul a vásárlóerőhöz; úgy véli, hogy az Európai Uniónak a teljes, minőségi foglalkoztatást kell célul kitűznie, és hogy a belső piac fenntartható működésének feltétele a tisztességes és innovációt ösztönző munkaerőpiac;
194. sürgeti a tagállamokat, hogy a munkaerőpiachoz kapcsolódó politikai intézkedéseken keresztül foglalkozzanak a munkanélküliség ciklikus és hosszú távú dimenzióival;
195. úgy véli, hogy Európának szilárd növekedésre van szüksége, hogy fenntartsa szociális rendszerét, amely hozzájárul az európai szociális piacgazdaság versenyképességéhez;
196. megállapítja, hogy fontos elősegíteni a mobilitást, amely egyúttal megkönnyíti a vállalatok számára az általuk igényelt szakértelem felkutatását, az egységes piac számára pedig – válság idején is – annak jobb működését; megjegyzi, hogy a

munkavállalók mobilitásának együtt kell járnia a munkakörülmények javulásával;

Új munkahelyek teremtése a kkv-k előmozdítása révén

197. megjegyzi, hogy a kkv-k és a vállalkozók jelentős szerepet játszanak valamennyi gazdaságban, valamint a foglalkoztatás és a jövedelem legfontosabb hajtóerejét, illetve az innováció és a növekedés motorját képezik; úgy véli, hogy a kkv-k döntő szerepet játszanak a jövőbeli fejlődés, a növekedés és a jólét szempontjából az EU-ban, és hogy az EU globális versenyképessége erősíthető azzal, ha a kkv-k prioritást kapnak;
198. úgy véli, itt az ideje a jövőbe tekinteni és levonni a múlt tapasztalatait, és ezáltal idővel olyan strukturális változásokat elérni, amelyek saját kkv-inkat versenyképesebbé teszik, és felkészítik őket az olyan további nyomással való szembenézésre, amely a globalizálódott környezetből és a versenytársaink azon képességéből ered, hogy betörjenek az egyre innovatívabb piacokra, és amely változtatások ezáltal potenciálisan munkahelyet biztosítanak számos kiszolgáltatottabb helyzetű munkavállaló és családjuk számára;
199. elismeri, hogy a kkv-k jelenlegi uniós fogalom meghatározását felül kell vizsgálni, a munkavállalók számára vonatkozó kritériumokat pedig csökkenteni kell a kkv-kra irányuló, még több célzott politika lehetővé tétele érdekében;
200. felismeri, hogy az ipar és a kkv-k innováció irányába való terelésével kapcsolatos törekvést nem lehet kizárólag az általánosságban a tőkéhez való hozzáférés javításán keresztül megvalósítani, hanem azt a finanszírozási források diverzifikálására irányuló célnak kell kiegészítenie;
201. úgy véli, hogy a fellendülés összefüggésében különös figyelmet kell fordítani a kkv-k által a termelékenységben és az új javak előállításában betöltött szerepre, és ezért mechanizmusokat kell bevezetni a kkv-k piacokról való kivonulása, a növekvő munkanélküliség és a törékeny gazdasági helyzet elhúzódásának elkerülése érdekében; úgy véli, hogy ezenkívül garantálni kell az Európai Szociális Alap hatékony elosztását;
202. úgy ítéli meg, hogy a kkv-kat motornak kell tekinteni a kohéziós alapokból finanszírozott kisbefektetésekben; meggyőződése, hogy ebben a tekintetben kulcsfontosságú a források kiutalása az egyetemeknek és a kkv-kkal folytatott partnerségek támogatása;
203. elismeri, hogy az EU belső piaca segíti a termékeny üzleti környezet kialakítását az egész Unión belül, és emellett a fogyasztóknak is előnyére válik; mindazonáltal tudatában van annak, hogy a kkv-k számos kihívással szembesülnek belső piaci működésük során, és gyakran hatékonysági szintjük alatt működnek; a kkv-kat – főként mikroszinten – támogatni kell ahhoz, hogy a belső piac egészében működhessenek, a lehetőségekkel kapcsolatos információkhoz való hozzáférésüket pedig olyan szintre kell fejleszteni, ahol transzeurópai platformokat lehet létrehozni, mert a kkv-k csak ekkor tudják feltérképezni a vállalkozási lehetőségeket, valamint feltárni azon területeket, ahol kiegészítik egymást, és végső soron így kereshetik meg az Unión belüli piacokhoz való hozzáférés módjait;
204. úgy véli, hogy a polgárok aktivitásának és termelékenységének megőrzése a nyugdíjba vonulást követően többek között Európa gazdasági érdeke is, szakértelmük elvesztése

pedig oly módon csökkenthető, hogy az idősebb polgárokat – a polgári részvételükön alapuló lazább struktúrákon és hálózatokon keresztül, valamint a gazdasági szereplőkkel és a tudományos élet szereplőivel fenntartott kapcsolataik kialakítása révén – bevonják annak érdekében, hogy aktívak maradjanak; a kkv-k részesülhetnének leginkább az informális struktúrák ilyen jellegű, igénybe vehető hálózatának előnyeiből, mivel a legtöbb kkv nehezen engedheti meg magának a gazdasági világban tevékenykedő tanácsadók ilyen típusú szolgáltatásait; hangsúlyozza, hogy uniós szintű hálózat létrehozásán keresztül az idős polgároknál felgyülemlett ismereteket terjeszteni kell mindenki javára;

205. felkéri az Európai Uniót, hogy támogassa saját, a munkahelyteremtésben vezető szerepet játszó kkv-bázisát a hitelhez való hozzáférés elősegítése révén, oly módon, hogy támogatja a garanciarendszereket és az új, szabványosított termékek létrehozását, amelyek lehetővé tennék a hitelek vagy saját források összegyűjtését e vállalatok számára; arra hívja fel az Uniót, hogy hozzon létre európai uniós garanciaalapot a kkv-k számára; felhív továbbá a meglévő finanszírozási rendszerek, különösen a CIP program értékelésére, és az az iránti elkötelezett erőfeszítésekre, hogy az EU által támogatott hitelek legyenek hozzáférhetők a vállalkozások számára valamennyi tagállamban, valamint, hogy fejlesszék a kkv-knak nyújtott szolgáltatásokat és a társadalmi párbeszédstruktúrákat;
206. felszólítja az Uniót, hogy törekedjen a kkv-k finanszírozásának kiegyensúlyozottabb összetételére; megállapítja, hogy a kkv-k tőkepiacokon keresztül megvalósuló finanszírozásának arányát fokozni kell. A kkv-k tőkepiacokon, kockázati tőkén, „angyal befektetőkön”, valamint az állami és a magánszféra közötti partnerségeken keresztül történő finanszírozásának arányát fokozni és ösztönözni kell; felszólítja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy jelentős mértékben egyszerűsítsék a kkv-kra háruló közbeszerzési ügyintézés, csökkentve a bürokráciát, ami létfontosságú a kkv-k jóléte szempontjából;
207. ösztönzi olyan szakosodott tőzsdék létrehozását, amelyek kizárólag a kkv-kat szolgálják ki, és ahová a belépés – a sajáttőke-folyamat elősegítése érdekében – könnyen átléphető akadályokon keresztül történik; úgy véli, hogy a kkv-knak még inkább a sajáttőkére kell összpontosítaniuk, és ennek fényében javasolja a piac mindkét oldala – azaz a befektetők és a piac – számára a negatív adóösztönzők felszámolását;
208. kéri az uniós tagállamokat, hogy vegyék fontolóra a kkv-kkal kapcsolatos adóztatás összehangolására irányuló erőfeszítéseket; úgy véli, hogy az EU talpra állásának elősegítéséhez elengedhetetlen a kkv-k számára határokon átnyúló finanszírozást és vállalkozási lehetőségeket biztosító belső piac megvalósítása;
209. hangsúlyozza, hogy nagyon kívánatos lenne az ipar, az innováció és következőképpen az oktatás közötti szerves kapcsolat létrehozása; az innovációs cégeknek – köztük a kkv-knak – a befektetések előterében kell lenniük európai és nemzeti szinten egyaránt; hangsúlyozza, hogy az innovatív kezdő kkv-k – fogalom meghatározásuknál fogva – magas kockázati, illetve csődprofillal rendelkeznek, ezért teljes egészében át kell gondolni finanszírozásukat és további tevékenységeiket; hangsúlyozza, hogy – mivel ezek az innovatív kezdő vállalkozások vannak a legnehezebb helyzetben a bankrendszeren keresztül elérhető finanszírozáshoz való hozzáférés szempontjából –

hitelgarancia-rendszereket kell létrehozni kifejezetten ezen szegmens számára;

210. javasolja, hogy a Bizottság hozzon létre egy „Egy kkv – egy munkahely” projektet egy uniós szintű új pénzügyi eszköz kialakítása révén, annak érdekében, hogy ösztönözze a kkv-k tevékenységeit az Unióban; úgy véli, hogy meg kell valósítani a kkv-k finanszírozásának kiegyensúlyozottabb összetételét;
211. felszólít a kisvállalkozói intézkedéscsomag dokumentumának reformjára, többek között olyan kötelező rendelkezések révén, amelyeket valamennyi tagállamnak alkalmaznia kell, és felszólít egy új, kisvállalkozói szociális intézkedéscsomag létrehozására, amely a válság utáni korszakban az európai szociális piacgazdaság szükséges végrehajtása lenne;
212. ajánlja az egyablakos ügyintézés kialakítását; az egyablakos ügyintézésre a kkv-k valamennyi adminisztratív kérdése esetén szükség van; úgy véli, hogy a kkv-kra háruló adminisztratív teher csökkentése óriási jelentőséggel bír, csakúgy, mint a szociális alkotóelem kkv-vonatkozású európai jogszabályokban történő bevezetése; úgy véli, hogy Európának kell a világ leginkább kkv-barát térségévé válnia;

Fejlesztés

213. megjegyzi, hogy bár egyes feltörekvő és fejlődő országok a jelek szerint elkerülték a válság legrosszabb hatásait, a fejlődő országok 40%-át azonban erősen sújtották a pénzügyi válság hatásai, aminek következményeképpen becslések szerint 90 millió ember kerül majd szegénységbe;
214. kéri, hogy a erősítsék meg újra azt a kötelezettségvállalást, hogy a tagállamok GNI-jének 0,7%-át fejlesztési segélyre fordítják, és felszólít további innovatív finanszírozási források felkutatására, hogy áthidalják a fejlődő világ zsugorodó gazdaságai miatt a finanszírozásban kialakult szakadékot;
215. felszólítja az európai vállalatokat, különösen a multinacionális vállalatokat, hogy biztosítsák alvállalkozóik társadalmi felelősségvállalását a termelési láncon belül;

Globális kormányzás

216. elismeri a kötelező erejű hatáskörök és a globális pénzügyi és gazdasági intézmények közötti kapcsolat hiányából adódó gyengeségeket és problémákat; üdvözli ezért az IMF és más ENSZ-intézmények hatékonyságának, globális hatókörének és elszámoltathatóságának reformok révén történő javítására irányuló kezdeményezéseket, amelyek célja, hogy ezen intézmények feladataul tűzze ki, hogy az átfogó gazdasági és pénzügyi ágazati koordináció és a kezdeményezések platformjává váljanak, illetve hogy adott esetben hatáskörrel ruházza fel őket jogilag kötelező szabályok nemzetközi egyezmények formájában történő elfogadására;
217. úgy véli, hogy az EU globális kihívásai közé tartozik, hogy gazdasági erejét összeegyeztesse saját jelentőségével a világban azáltal, hogy egységes álláspontot fogalmaz meg; úgy véli, hogy az EU külpolitikája egyik kulcsfontosságú projektjének az ENSZ és az ENSZ-hez kapcsolódó intézmények reformjának kell lennie, amelynek révén azok hiteles politikai befolyással rendelkező globális intézményekké alakulnak olyan nemzetközi érintettségű kérdések kapcsán, mint például az éghajlatváltozás, a

pénzügyi felügyelet és szabályozás, a szegénység csökkentése, valamint a millenniumi fejlesztési célok;

218. felszólítja az Európai Tanácsot, hogy hívja össze a G20-csoportot egy olyan csúcstalálkozóra, amely kizárólag a globális kormányzás szükséges reformjával foglalkozna;
219. határozottan elítéli azt a szerepet, amit adóparadicsomok játszottak az adókikerülés ösztönzésében, az abból való haszonszerzésben, az adókijátszásban, valamint a tőkekiáramlásban; sürgeti ezért a tagállamokat, hogy prioritásként kezeljék az adóparadicsomok, az adókikerülés és az illegális tőkekiáramlás elleni küzdelmet; felszólítja az EU-t, hogy fokozza fellépéseit, és haladéktalanul vezessen be konkrét intézkedéseket – például szankciók formájában – az adóparadicsomok, az adókikerülés és az illegális tőkekiáramlás ellen; kéri, hogy a Tanács terjesszen újra elő az adóparadicsomok bezárásának javaslatára vonatkozó tervet az Egyesült Nemzetek és más, az Európai Uniót és annak tagállamait tömörítő nemzetközi szervezetek keretében;
220. javasolja, hogy a Bázeli Bankfelügyeleti Bizottság irányításának és működésének javításával egyidejűleg tegyenek erőfeszítéseket az egyéb piaci szegmensek nemzetközi kormányzási szabályainak erősítése érdekében; javasolja, hogy a Bázeli Bankfelügyeleti Bizottság szabályait nemzetközi szerződések formájában léptessék hatályba;
221. tudomásul veszi az OECD által és a G20-csoporton belül a költségvetési irányítással kapcsolatosan tett előrelépést, de szót emel amellett, hogy sürgős és nyomatékos fellépéssel meg kell erősíteni az OECD együttműködést nem tanúsító joghatóságokról összeállított feketelistájának jogi és gazdasági következményeit; konkrét és gyors fellépést szorgalmaz arra vonatkozóan, hogy a költségvetési átláthatóság javítása, valamint a csalás és adóelkerülés elleni küzdelem érdekében az automatikus, többoldalú információcsere standard eljárássá váljon a világban;
222. javasolja, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követően az Unió váljon az ILO-egyezmények közvetlen aláírójává, és hogy az ILO által eddig elfogadott valamennyi egyezményt írja alá;

Összegzés

223. úgy véli, hogy több Európára van szükségünk; úgy ítéli meg, hogy sürgős szükség van politikai és szellemi vezetésre az európai projekt újbóli pályára állításához; úgy véli, hogy a Bizottságnak teljes mértékben ki kell használnia kezdeményezési jogait a megosztott hatáskörök területein, nevezetesen az energiapolitikában, annak érdekében, hogy megerősítse az EU-t az előtte álló kihívások tekintetében; úgy véli, hogy ki kell teljesíteni az Unió alapját képező, környezettudatos és szociális belső piaci projektet; sürgeti, hogy az Unión belül erősítsék meg a gazdasági kormányzás mechanizmusait, különösen a jobb vészhelyzeti irányítás és a gazdaságpolitikai koordináció szempontjából; kijelenti, hogy a pénzügyi és felügyeleti reform ütemtervének gyorsan kell előrehaladnia, nemcsak a válság során megfigyelt hiányosságokkal foglalkozva, hanem egy olyan pénzügyi rendszert is ki kell alakítania, amely támogatja a reálgazdaságot, pénzügyi stabilitáshoz vezet és gazdasági növekedést, hosszú távú befektetéseket, munkahelyteremtést, szociális kohéziót és a szegénység elleni

küzdelmet eredményez; szükségesnek tartja az adórendszer méltányos átalakítását, oly módon, hogy az visszatartsa a túlzott tőkeáttétel kialakításától és támogassa a társadalmi igazságosságot, a vállalkozó szellemet és az innovációt; a fenntartható szociális piacgazdaság és az az által képviselt értékek újjáélesztésére hív fel;

224. a Pénzügyi, Gazdasági és Szociális Válsággal Foglalkozó Különbizottság keretében elkötelezte magát amellet, hogy teljesíti a megbízatásán belül lefektetett célokat az EU nemzeti parlamentjeivel együttműködésben, együttes ajánlások elfogadása érdekében;

o

o o

225. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, az Európai Tanács elnökének, az eurócsoport elnökének, az Európai Központi Banknak, a Gazdasági és Szociális Bizottságnak, a Régiók Bizottságának, a tagállamok kormányának és parlamentjének, valamint a szociális partnereknek.